

PRVNÍ ŠLÁPNUTÍ - PRS

Gejza – Podařená premiéra

Letošní závodní sezónu jsem začal jako každý rok už v únoru na 1 Pražském MTB maratónu, ale opravdový start nové sezóny začal až na PRSu, který se letos jel na úplně nové trati poblíž Kladna na Okruhu Hřebeč-Hostouň-Běloky-Makotřasy-Hřebeč. Předem musím složit hlubokou poklonu Diablovi a ostatním za skvěle připravený závod. Byl jsem zvědavý jaké výsledky přinesla letošní zimní příprava a když jsem zkouknul konkurenci kolem sebe tak jsem si stanovil cíl a to chytit nějakou pěknou skupinku a v ní závod odjet s výsledným časem kolem 01:45 Po startu se držím někde ve středu pelotonu a hledám k sobě rovné , V prvním stoupání na Hostouň se peloton natahuje a já zůstávám někde ve středu pelotonu. Na rovince před Běloky se vytváří cca 10 členná skupina, která se formuje k stíhání jezdu v předu, Snažím se jet na špici, ale nikdo se moc nesnaží střídát. Ke Konci 1 okruhu dojíždíme kolíkáče s marhym a konečně se začíná spolupracovat a sjíždíme další borce, kteří odpadají z prvního balíku. Další 3 kola se nic moc zajímavého neděje, teda neděje v slušném tempu se točíme na špici a občas se někdo snaží trhnout(několikrát Marhy i když stále prohlašuje, že jej něco bolí, že je unavený a podobně, prostě jeho ohraná písnička z každého závodu. V cílovém stoupání do třetího kola nás předjíždí Vitas a Kolíkáč má tendenci se ho zachytit a něco na nás pokřikuje, já na Vitase s prominutím prdím, jeho tempo je dábelké. Na kopci se opět sjíždíme a vypadá to, že do cíle to už v téhle skupině nějak dokroutíme. Začínám přemýšlet, jak v záběru zkusit porazit Kolíkáče s marhym, ale najednou se kolem nás ve stoupání před Hostouň přežene Radek Vankát a je zle Kolíkáč s Marhym se ho drapnou já zaspím a už tu je mezera, kterou se mi nedaří sjet a je mi jasné, že je nedám. Za sebou mám asi 5 člennou skupinku tak na ní v klidu čekám a pokračujeme dále směr cíl. 4 kolo dojedeme v této skupině : Projíždíme do posledního kola a jedeme poslední stoupání na Hostouň. Zkouším naši skupinu a k mému údivu se z ní celkem snadno odpojuji a začínám jí odjíždět. Co teď mám to zkusit sám a třeba ještě někoho sjet a nebo na ně zase počkat a opět je zkusit urvat až v cílovém kopci.Vítězí varianta A zalehávám na kolo a snažím se již tak unavené nohy ještě roztočit. K mému překvapení mi to docela jede a naší skupině se rychle vzdalují, ale předemnou nikdo nikde. Ve stoupání za Běloky, kde nás celý závod povzbuzuje z necyklistické polohy v leže prezident UACu náhle vidím cyklistu jehož dres na dálku připomíná KPO (že by Marhy) to by byla paráda ho ještě sjel a tak dupu co se dá a za Makotřasy už mám jasno je to myrhy náskok cca 200 m tak to musím i kdybych měl vypustit duši. Za Lidickým památníkem už ho mám na dosah a ze zadu se k němu přibližuji jak nějaký zabiják, a je to tu kousek před Hřebčí Marhyho dávám a ten s běsným výrazem v tváři jen prohodí, že ke totálně prošitý. Nakonec mu ještě slušně odjíždím. poslední výjezd a je tu cíl. Čas 1: 41 je parádní. Jsem spokojen nebyla ani žádná krize a v celku jsem si jel jak mi to vyhovovalo. Po dojezdu spěchán na děcký závod, kde jede můj následovník a je to paráda máme aspoň nějakou bednu 2 místo potěší. Závěrečné tombole na mne zbyla i nějaká ta cena tak můžu konstatovat, že to byl super den v orange podání.

Kapr – Výborný PRS

Necelý půl rok od POSu utekl jako nic a už je zde můj druhý PRS. S Bobkem jsme dlouho dopředu domluveni, že mě naloží a pojedeme spolu, ale až v pátek mi potvrdil, že jede, protože se celý týden léčil z nachlazení. Vyrážíme se s pozděním, objíždíme Prahu a před jedenáctou se registrujeme. Při převlékání zdravím vedle parkujícího Radka a s Bobkem si jedeme projet pro nás neznámou trasu na zahřátí. Po projetí jsem zjistil, že to nebude vůbec jednoduché, tři kopečky a vítr, to bude maso. Na startu zdravím známé šlapkovské tváře, kamarády z CKKV, Frantu, Roberta a další borce. Naštěstí se balíky rozdělily, a tak startují kolem čtyřicátého místa. Tlačím se dopředu, aby mi čelo neujelo hned v prvním stoupání, a

před sjezdem mezi děravým asfaltem jsem už v první desítce, kde se také pohybuje Radek s Astralem. Na špici skoro nejdu a celé první kolo se snažím držet v první desítce. Před nájezdem do druhého kola se cpu co nejvíc dopředu, abych nahoře moc neztratil. Na kostkách hypnotizuju zadní kolo, asi Radkovo, ale při nájezdu na asfalt už mám díru. Junior za mnou řve: „Docvakni to.“, ale hlava čeká, až mě někdo předjede, abych se háknul. Najednou se kolem mě přehnal a dojel si to sám. Po ohlédnutí s hrůzou zjistím, že za mnou nikdo není, tak si říkám: „Teď, nebo nikdy.“ Jedu na kref, pomalu šestici na čele sjíždím a na horizontu se konečně hákují. Ve sjezdu si pár sekund orazím a rychle dopředu, abych v Houstouni nejel samotku. Celé druhé kolo jedeme po rovinkách v kolotoči, krátká stoupání vyletíme jako nic. Kolem mě Radek, Tomáš Vitáček, Míra Kakač, Pavel Krob, Michal Štěbeták a Junior, krásný pocit. Na konci druhého kola si mě Vitas dobírá, proč sebou vozím pod sedlem takovej těžkej hasák! Holt karbonový kola jsou karbonový kola, já když sundám vercajk, tak mi to moc nepomůže. Tomášovi říkám, aby mi na kostkách neujeli, rád bych s nima ještě kolo objel. Při nájezdu na asfalt jsem asi čtvrtý, Vitas má náskok, ohlíží se, a když vidí, že Krob za mnou ztrácí, jde ze sedla, za ním Kakač a Radek. A je to tady, říkám si, na to nemám. Ostatní tři borci také nenastupují a tak naše kvarteto pokračuje do třetího kola. Do brdku za dírama jedu první, asi v polovině jede vedle mě Pavel Krob, ohromně nahlas dechává, napadne mě, že toho má dost, ale najednou se zvedá ze sedla, letí na horizont a mizí z dohledu, doteď nechápu, že nepřetrhl řetěz. Se Štěbetákem a Juniorem pokračuji dál. Asi v půlce třetího okruhu nás dojíždí Stanislav Hájek, Josef Burgr, Jiří Sekera a Ctirad Šulc a někde blízko Lidic dojíždíme Pavla, který asi vzdal hon za vedoucí trojicí. Jsou tu další kostky a jsme ve čtvrtém kole. Ve stoupání, kde minule odjel Pavel, za to vzal Hájek a jel si stoupnout na bednu. V průběhu čtvrtého kola se nás chytli dva borci z prvního balíku, a tak jsme poslední kolo objeli ve výborné devítihlavé skupině. Před cílovým kopcem se snažím dostat dopředu a už jsou tady obávané kostky. Jedu v sedle a nechci být poslední, koutkem oka registruji nepříjemný náraz Michala Štěbetáka do zaparkovaného auta v polovině cílového kopce. Jeho pád možná zbrzdil Pavla Kroba a cílem projíždím za Šulcem a Jirkou Sekyrou na vynikajícím sedmém místě. V cíli jdu do houfu známých Šlapek a krásný zážitek ze závodu ještě umocní zpráva o Malinově famózním vítězství. Velké díky patří Diabloví a všem, kteří se podíleli na organizaci tohoto úvodního závodu sezóny. Cestou domů jsme si ještě s Bobkem vyjeli 2. etapu TT.

Kolíkáč – Je odstartováno!

Je odstartováno a já zase útočím zezadu. Je mi jasné, že začátek bude rozhodovat, ale zase jsme to podcenil a vůbec jsem se nerozjel, prostě nebyl čas. Kola jezdců přede mnou víří prach a já ho vdechuji plnými doušky, je nádherné červencové počasí, okolo mě spousta nabušených závodníků, užívám si to. Celou zimu o tom člověk přemýšlí a přeje si, aby se to znova roztočilo, ta omamná centrifuga závodů, a je to tady. První kopec mě probouzí ze sladkého snění, zdá se, že mi všechno ujíždí, nejsem schopen moc zrychlit, dech nestačí. Ještě vidím mizejícího Edu s blatníkem, jak se přisává k hlavnímu balíku, já nemám nárok. V Hostouni ještě zkusím osamocenou stíhací jízdu, ale vše marné, ohlížím se na skupinu co je za mnou a svěšuji pokorně nohy, prostě začátek se vůbec nepovedl. Ve skupince je i Gavoš, on umí jet tempo a tak se postupně začínáme přibližovat odpadlíkům z čela. A ti odpadlíci jsou krásně zbarveni do orange, v tom jarním sluníčku, to je pohled. On to PeBe, Pilka, Mlhoš a Gejza a k tomu modrá třešnička Marhi. Jedeme asi v 10-ti lidech, šetřím síly co to jde, protože je mi jasné, že za chvíli tu bude čelo 2. balíku a to bude moje jediná šance se odpoutat. Překvapením je Pilka, bojuje jako lev, furt na velkou, brdek nebrdek to rve jako lev. Já zbaběle řadím na malou, protože síla v kopci vůbec není. A pod kostkami ve 3 okruhu to přichází, Vitas tu je. Bohužel přijel v tom nejhorším místě, uvíset s ním kostky, bude asi nadlidský úkol. Sice to zkusíme rozpohybovat, ale nahoře už má náskok, a my veškerou energii na sjíždění nechali na kostkách. Až po závodě se dozvídám, že ten místní komentátor

co rozvášnil atmosféru přes mikrofon na kostkách byl náš Adam. A tak co, v aleji před Hostouní máme další šanci, přijíždí Radek a Míra Kakač, a hele tady jsem úspěšnější, háček se zasekl a roztočil jsem nožky podle jejich kvapíku. Skupina zůstala za mnou, jen modrá třešnička se zakousla do mého dresu. Do střídání se jim nepletete, a tak jen si nenechat větší díru a hákovat a hákovat. Já vím, možná je to nesportovní, ale to je nevýhoda - výhoda dvou balíků ... Setřást Marhiho, vydržet s nimi co nejdéle, stále se mi to honí hlavou a taky bláhové myšlenky, jestli se dožiju přechodu do 2.balíku, že bych možná, možná mohl bojovat někde blízko špice, protože to tempo se dalo udržet ... U Lidického památníku odstupuje Marhi, roviny mu dnes vůbec nesedí, já děkuji Kolodějím, co mě tam vštěpily navždy do palice, na rovině se neodpadá. A kostky jsem taky přežil, přelítli jsme tam asi 10 mlad'ochů, kteří vůbec nezareagovali, dotáhl se Hájek, že bych to vydržel až do cíle? Ale kdepak, tady se trestá sebemenší zaváhání, stále jedou strojové tempo s cílem sjet Vitase. Brdek před Hostouní, ten který mě popravil na začátku, mě uzemňuje i teď v posledním okruhu. Prostě na to nemám, naštěstí je tu jeden již mírně prošívaný mlad'och a po krátké domluvě točíme kolotoč až ke kostkám, žene nás jediný cíl, nesmí nás dojet nikdo ze zadu. A zadařilo se, ale v cíli je to nakonec neradostný pohled. Legendární kapitán CK Záluží už se válí v cíli! Do háje, tak ten mě neměl uniknout Ale zase zpráva, že Malina vyhrál, mi vrací úsměv na tvář! Na závěr musím vyzdvihnout práci Diabla, našel parádní okruh s výborným zázemím a takové nadšení policie a hasičů jsme ještě nezažil a díky nim jsme jeli na málem uzavřeném okruhu. To se jen tak nestává. Díky Diablu týmu a dobrovolným Šlapkám, které se zasloužili o parádní otevření sezóny!

Léňa – To byl nářez!

PRS nejočekávanější zahájení letošní závodní sezony. Těšil jsem jak malej kluk. Po dlouhé době spatřit skoro všechny aktivní šlapky je další zážitek, který tyto akce posouvá o kategorii výš. Mělo jen jednu skvrnu na kráse a to neúčast Rendy z KPO a tím pádem mi chyběl nějaký cíl, s kterým bych do závodu nastupoval. Aspoň jsem si nemusel nikoho hlídat a jen se svézt. Na start se nejprve stavíme všichni bez rozdílu kategorií, když vidím šíři startovního roštu a úzkou cestu přede mnou docela se bojím trychtýře, který musí bezpodmínečně nastat. Naštěstí Diabla improvizuje, rozděluje balíky na dva a hlavně posouvá startovní rošt výš, kde není možnost rozšíření. Jak jsem již před závodem říkal, že za rozhodnutím Diabla budu stát vždy a jsem rád, že se rozhodl správně dle aktuální situace. Start'ák jsem vůbec neměl, stál jsem někde v půli balíku. Start proběhl v poklidu, čelo jelo svižně, ale snesitelně. Hodně pozitivně jsem kvitoval, že se do prvního nebezpečného sjezdu nejede hrana. Po sjezdu následoval první brdek, kde jsem očekával první selekci. Celý brdek se jel kolem 30km/hod, ale v poklidu, ještě jsem si musel přibrzďovat abych někoho nesundal. Následný sjezdík a rychlá rovinka se jede sice přes 45km/h, ale v balíku pohoda, můžu se v klidu napít, poohlídnout se kdo to kolem mě jede. Většinu lidí k mému překvapení vůbec neznám. Kluci ze Stodůlek s kterými jsem jezdil minulý rok tady nebyly, KPO (Vítek Černý, opět jezdící Honza Procházka) ukázalo své nové krásné dresy (fakt se mi líbí), další účastníci kolem mě, mumie z Endutrainingu + kolega, Pavel Matoušek z KC Brno (vždy když jsem jel kolem něj tak se mi vybavila věta: Trénink do rychla, z jejich webu), pár lidí z Markuse, kteří tu neměli být (hold trénovali), Červajs z Vokolku, Miller v novém dresu Viesmanna a samozřejmě Alánek, Bobek, Kuře a v předních liniích Malina. Zatačky vynášely, několikrát jsem musel hodně na brzdy, jinak bych někoho sundal. Dvojkopec v Bělokách už vyžadoval především v druhé části šlápnout do pedálu na max. Byl jsem spokojený, Alánek, Bobek v blízkosti, tempo takové Kolodějské takže vše super. Kdy jsem musel zase přišlápnout tak to bylo při prvním výjezdu kostek v Hřebči, kopec se mi jel dobře (zase jsem si musel přibrzďovat), ale ta rovina nahoře to bylo peklo. Točil jsem co to šlo, ale lidi přede mnou mi mírně ujížděli. Připadalo mi, že mě někdo tahá za sedlo, prostě jsem dřel jak blázen. Ještě před sjezdem cítím, že mě

někdo zatlačí a tím mi pomáhá do balíku, jéééé Kuře! Děkuji. Sjezd se již jede ostřeji, brdek taky, ale cítím se ok. Při jízdě ze sedla mi drhne špalek o ráfek a to mám povolené brzdy. Kolodějské tempo už přiostrilo a jede se závodní. Dvojkopec jsem trochu zaspal a musím si sjíždět lidi přede mnou, naštěstí před druhou polovinou jsem se docvakl. Tady jsem udělal chybu, že jsem si nepřehodil na lehčí převod a musel jsem to vytahat, to nemám rád! Ve předu vidím odjetého Malinu s nějakým borcem. To je jasný signál, že se hnát někam dopředu nemá cenu. Tuto chybu jsem udělal minulý rok na Křivoklátském pekle, když byl v úniku Kuře a já tahal balík. Bohužel tuto zkušenost nemá ještě Bobek a tahá jak tygr. Myšlenkou ho ze špice vytlačuju a držím palce Malinovi, který se s kolegou dost často otáčí. Balíku se moc jet nechce, super! Do třetího nájezdu na kostky mi už drhne zadní kolo opravdu fest, musím jet v sedle. Bere mi to dost sil, v následné rovince zase jedu max abych uvisel. Brdek mi opět pomáhá, krok držím v pohodě, mijím Kuřete, který nařiká na žaludek. Ze šlapek vidím už jen Bobka. Malina už není na dohled. Roviny se už jedou na max, balík se proměnil na hada a musím se hodně snažit abych nedělal díry. Na dvojkopec v Bělokách najíždím mezi posledními, musím ze sedla, je to antiproduktivní, protože ráfek brzdí a udržet se ve skupině mě stojí dost sil. Sjezd, rovinku ještě dávám, ale nedá mi to a kontroluju pohledem zadní kolo. Vidím úplně otevřený rychloupinák! Vystupuju asi 2km před Hřebčí z balíku, zastavuju. Kolo je úplně volné a můžu být rád, že vydrželo ve vidlici jinak bych někde lehl nejen já. Mechanik nejsem moc zručný, oprava mi trvá trochu déle. Vyhlížím někoho kdo mě sjede, rád bych se svezl, ale marně. Díra byla velká. Jedu tedy v poklidu a čtvrté kostky jedu poprvé na malou a na pohodu. Nahoře fouká, nikoho nesjedu, nemá cenu to rvát. Očekávám balík staříků. Jedu kolem 30km/hod, sjíždím jen turisty o kolo, vyhlížím balík za mnou, ale nic. Až když už jsem na vrcholu dvojkopce vidím balík. K mému překvapení to je druhý balík mladých. Na špici Alánek. Hned se poslušně řadím někam na třetí pozici, mám dost sil pomáhám Alánkovi a ještě asi třem borcům točit špic. Na kostkách v Hřebčí s Alánkem balíku poodjíždíme, ale nemá cenu to rvát, volám tedy na něj ať zvolní. Ve sjezdu se opět balík sjíždí. Poznávám kluky ze Stodůlek, Míru ze Záluží, Edu Pinkavu na Pinarellu s blatníky. Tempo je tady opravdu někde jinde. Táhnou i roviny ve kterých hraje prim Alánek, brdky tam odpočívám nejvíce, těším se na cílové kostky. Držím se stále někde kolem třetího místa, před Hřebčí si zachytávám dva nástupy. Asi 200m před zatáčkou na cílové kostky se z balíku vyřítí Venca Cafourek z Čvut, celou dobu jsem ho neviděl jel pěkně zašitej! Točí mě to, ale co dělat? Na kostky dojíždím jako pátý, předjíždím tři borce, ale na víc to není, mám těžký převod. S jízdou jsem byl celkem spokojen. Na to, že jsem jel dva okruhy s uvolněným kolem vše dopadlo dobře, mrzí mě vypadnutí z prvního balíku, ale to by určitě nastalo někde na nějaké pozdější rovině, Kuře tam už nebyl aby mi pomohl. Super na celém dnu bylo především Malinovo vítězství! Raketák začíná ukazovat co v něm je. Byl to nářez!

Orlik – PRS - to už není rychlost pro hobíky

Po dotazu, který jsem položil Icemanovi „jak náročný bude závod“ se lehce rozesmál a co bych prý chtěl, je to závod. V pátek večer se na poslední chvíli zaregistruju a vyrazím po vlastní ose směr Hřebeč. Na Zličíně dávám sraz s Honzisé, vždyť ve dvou se to hledá líp a razíme do Hřebeče, kde už se motá dost cyklistů a stále přijíždějí další a další. Po registraci pokecám s některými ze Šlapek, KPO a s Honzisé se spokojeně cpeme svačinou a nedůležitější věcí před startem je to, že se ujímám jako vrchní hlídač kola pozdějšího vítěze Maliny. Před startem pár malých zmatečků, ale přišlo správné rozhodnutí o rozdělení balíků. Jako vždy vyrážím ze zadních pozic spolu třeba se Strejdu a Šemíkem. V prvním kole se snažím protlačit trochu vpřed, ale rychlost čela mi to moc neumožňuje. Myslím, že RIC má nečekané problémy s řetězem a tak se s ostatními stihnu vyhnout a jede se dál. Na začátku dalšího kola to začíná ujíždět a tak houknu na Michala Starka, že to docvaknem, ale nejde to a tak si počkáme na další skupinu, kde ještě s jedním borcem taháme špice a ostatní se jen

vezou. V průběhu dalšího kola předjíždím některé závodníky o kolo a při dojetí známých tváří se je snažím hecnout, aby se hákli, že je chvilku potáhnu. Během dalšího kola vidím před sebou menší balíček, který je dost oranžový a tak jdu na špici a po půl kole si je sjíždím. Pokračuju v tempíčku, které jsem si rozjel a po dvou stojkách tuším, že v Bělokách mám za sebou díru, trochu zvolním, aby se docvakli, ale pokračuju zatím sám. Do posledního kola najíždím s menším náskokem před skupinkou. V Hostouni si zvolním a počkám si na pár dalších. Jak debil většinou táhnu špici skupinky a jsem umravňován, abych držel tempo a neujížděl. Stejně se ke mě přidává jenom spolutahoun s předešlých kol a ostatní se zase jenom vezou. Ještě že jsem na to tahání ze zimního trénování připraven. Před cílem jde do úniku člověk, který se jenom vezl a tak se snažíme s kolegou háknout, ale dá nám tak půl metru – nestyda jeden. V cílovém prostoru trochu pokecám, domluvíme s Honzise cestu domů a vyrážíme. On si dá ještě TT a pak kolem Prahy až domů. Fakt se vytáhli pořadatelé, že pane ŘEDITELI, žádné auto na trase, díry a nerovnosti perfektně označené, v každém „blbém“ místě někdo stál no super. Závod to opravdu nebyl vůbec jednoduchý a lehký, těch pár stojek a rychlost dala silně zabrat. Získal jsem pár skalpů, o kterých se mi před začátkem závodu ani nesnilo. Vše vyšlo parádně. Je vidět na výsledkách, že Šlapky, které jsem dusil na některých trénincích v zimě se umístili velmi dobře, a tak mi třeba odpustí tu pakárnu, kterou jsem jim občas připravil, že Bobku, Kapře a třeba i Astrale (sranda musí být).

PeBe – První PRS

Budík zvoní, vstáávat, je tu Sobota, s velkým S. Hurá závodit. S politováním zjišťuju, že to na start nestíháme tak rychle, abych pomohl při MTB části, navíc lehké bloudění při cestě do Hřebče a na místo dorážíme lehce před desátou. Na místě už čilý ruch, tak parkujeme v okolní uličce a jdeme se zaregistrovat. Cestou ještě nepoznávám Laca, mazaně mluví česky a bez modrých elastáků není k poznání. Navíc jenom jedno „vole“. Asi nám stárne Registrace proběhla rychle a bezproblémů, vyzvedávám licenci a číslo 202 a jdu se připravit. Vyrážíme si projet okruh, potkáváme Léňu a Kuřete jak značí díry na cestě, zatloukají informační tabule a provokují z auta. Cestou ještě lepíme defekt a posíláme Jitku zpátky na start MTB. Okruh dojíždíme, na mě to moc pohoda nebyla, ujel jsem to za 24 minut a měl jsem toho dost. Kdybych tušil co se bude dít na závodě, tak si pískám. Start MTB kritéria, fotíme s Tomášem a lehce se suneme proti směru okruhu. Fandíme, povídáme s domorodci, krásně svítí sluníčko, prostě pohoda. Po skončení MTB jedeme zpátky na náměstí a lehce se připravujeme ke startu. Povídám s Orlíkem a Honzise, všude samá oranžáda, krásně ty dresy na sluníčku svítí. Jitka vyhrála MTB v holkách, takže gratulujeme. To už se ale blíží start, řadíme se spíš dozadu doprava, lehce za roh, z reproduktoru něco hučí, nakonec vyrozumíme že teda opravdu dochází k dělení balíku, což přijímám s radostí, aspoň budu mít šanci se zaháknout za někoho z druhého balíku. Ani nevím jak se mi to povedlo, ale stojím hodně vpředu, přede mnou ze Šlapek akorát Malina, Kuře a Alánek. Říkám si jestli jsem ve správné půlce pole, ale to už zaznívá výstřel a jede se. První kostky celkem ještě jdou, na „rovince“ ke hřbitovu se dokonce ještě lehce posouvám dopředu, někde kolem 20. místa. Daří se mi viset celý okruh, ale po druhých kostkách tohle tempo už nemůžu akceptovat a to je asi naposledy co jsem viděl čelo Sjezd děratým asfaltem a následný výjezd a začínám se cedit kam mám. Dostávám se do skupinky s Milhošem a ještě pár lidma, nikoho moc neznám. Tak nějak se pokoušíme o kolotoč, ale nějak se nám to nedaří. Přijde mi že jedeme pomaleji než bychom mohli. Pak už si akorát pamatuju Vitáčka a jeho průjezd, za chvíli i Radka s Kakačem a ještě jedním borcem a zanedlouho je tu Kolíkáč s Gejou. Víím že bych se měl pokusit je chytit, ale nějak se mi to nedaří a mizí mi v dáli. Tak už to jenom doklepat v téhle skupince si říkám. Najednou se přihnala větší skupinka z druhého balíku, daří se nám zařadit a koukám že jsme najednou ze Šlapek ve třech, já, Milhoš a Gavoš. Jedeme do posledního kola, daří se mi viset a i lehce na rovinkách odpočívám, rozuměj tepy mi padly ke 140 No ale do kopců už to moc nejede, ten

poslední dvojitej jsem už na konci a sotva to stíhám docvaknout po levotočivé zatáčce. Ale daří se, jedeme památkem, cpu se dopředu co to dá. Za mnou se ozve od Gavoše „nacpi se tam Pebe“ tak se pokouším dostat na špic, daří se a rozjíždíme to s Gavošem a tuším i Mlhoše za mnou. Drtim to z posledních sil pod kostky, tak už opravdu síly došly, všichni se kolem přehnali a já to do cíle šlapu na kašpara. Ještě v kopci předjíždím Pilku, koukám jako puk jak se držel a už je tu cíl, Jitka to rovná do koridoru. Sotva stojím ve frontě, projíždím a HOTOVO. Mám to za sebou. Pocity super, hlavně když si vzpomenu jak jsme tu před týdnem mokli a mrzli, je to až neuvěřitelné jaké Diablo & spol zařídili počasí. Povídám s ostatníma šlapkama, sbírám odhozenou flašku a pomalu se šinu na náměstíčko. Kofola, povídání a čekání na vyhlášení. Tady se trochu vleče, ale oproti jiným závodům to není jiné. Prostě to trvá všechno dát dohromady. Vyhlášení je tu, sedím venku, hlídám kola, konverzuju s domorodcem a ostatníma co se chtějí bavit. Poslouchám vyhlašování, potlesk a pomalu se chystám na cestu domu. Nejedu sám, takže s Petrem, Jitkou, Rendou a povídáme, Renda předvádí psí kusy na biku Na Zličíně ostatní vykládám a po Plzeňské jedu dolu, domu. Chtěl bych poděkovat Diablu & spol za výtečnou organizaci, za celý závod jsem tuším nepotkal jediné auto, kromě jednoho doprovodného, hlídali nás jako vlastní, paráda. DĚKUJU!

ŠLAP OKOLO SLAP

Cancellara – Drtivé kostky na Slapech

Na ŠOS jsem se těšila, protože loni jsem ho nejela. Takže jsem vůbec netušila, jaká trasa mě čeká. Věděla jsem jen, že bude hodně hrbolatá. Odstartovalo se a začalo to jak jinak než do dlouhého kopce. Visela jsem tam jak nudle u nosu, ale jelo se mi kupodivu dobře, ale samozřejmě první balík mě urval asi ve třetině závode, tam už jsem se pohybovala nad hranicí mé neexistující tepovky a nemohla jsem dýchat. Jsem se chvíli vzpomatovala a rozdýchávala to. Projeli kolem mě dvě malé skupinky, ale nevisela jsem opět. Pak jsem si sjela jednoho chlapíka a navrhla jsem mu, že pojedeme spolu. Protože na samotku se mi jet nechtělo. Dával mi v kopcích pěknou sodu, funěla jsem jak parní lokomotiva. Ale asi v půlce prvního kola nás dojela skupinka se třemi chlapíky a s Alčou a Radkou. Tak jsme jeli společně v jednom balíku. Kluci nás vůbec nešetřili, pěkně nám nastupovali a pak zase nejeli, nedrželi vůbec stejné tempo, takže to ubíralo dost sil. Ale byla jsem ráda, že jedeme v balíku. V druhé půlce druhého kola jsme ztratili Alču, kluci tam nesmyslně zas nastupovali a trošku popojeli. Tak jsem navrhla Radce, že je dojedeme a dotáhla jsem je. Pod cílovým kopcem jsem zbyla já, Radka a jeden chlapík. Jeli jsme slušné tempo, já jsem se snažila i trošku ke konci zrychlovat a tak jsem Radce před cílem trošku poodjela a zašpurtovala jsem si aspoň i na samotku. Byl to skvělý závod, velké díky organizátorům a také Lucce od Kuřete, která mi podala v druhém kole vodu, jinak bych neměla šanci to dojet, protože bych byla vyprahlá jak sahara. Docela jsem se pěkně zmáčkla, polar mi ukázal, že jsem strávila 50% závodu na maximálce, takže o pohodovém závodění se rozhodně mluvit nedá. Byla to moc pěkná trasa, až na ty kostky, ty mě drtily.

Kolíkáč – Opalovačka na Slapech

V posledních týdnech se u mě nějak vytratila cyklistická radost, nevím, jestli únava, nepovedené závody, předčasné pylové jaro, prostě bylo málo okamžiků, kdy mě to opravdu naplňovalo, nějak jsem jezdil, jak kdyby z povinnosti. A ke všemu ten stres, aby se zvládly naše oba jarní závody. Asi si všechno moc beru. Na ŠOS jsem byl ale natěšen, porazit Marhiho bylo povinností a kdyby se podařil i Míra ze Záluží byla by spokojenost. Míra však svoji účast odvolal z důvodu nachlazení a tak mi zůstal jen Marhi. Laco mi vyladil ještě přehazovačku a tak nic nebránilo tomu zakousnout se do prvního stoupání v plné síle. A letos se našťestí začalo trochu jet až od půlky kopce, takže se mi podařilo uviset v hlavním balíku i

za cílovou čarou. Silnice se pak ale změnila v pěkný tankodrom a mastit to v tolika lidech bylo docela o ústa. Trasa se hezky houpe, furt nahoru a dolů a v Bělicích chytám první zásek, balík se už šikuje na hlavní ke sjezdu, kdežto já ještě hobluji brdek před zatáčkou na hlavní silnici. Okolo mě Johny a pár dalších borců, zkoušíme se dát dohromady, ale o nějakém střídání nemůže být ani řeč, jedině z HH Smíchov má snahu o spolupráci. Přelítáme most u Živohoště a stoupáme na Křeničnou, před námi se vylupuje nějaká orange postavička, asi v půlce stoupání se za námi přičítí Honzis, za něj se zavěšuji a docvakneme tak Favorita a překvapivě i našeho Pilku, probůh, co on tady dělá, on je uvisel až sem Bohužel zase jedeme rozháraně, borci si nastupují, žádné rozumné tempo, jak kdyby se rozhodovalo právě tady Ani profil trasy nám moc nepomáhá, stále se musí řadit, sjezd střídá hned brdek a tak tomu ještě vypečené kostky na Slapech. Sjíždíme k hrázi a znovu se drápeme k cíli, tam si dokonce dovolím menší spurt a vítězné gesto vůči časoměřičům. Jak kdybych tušil, že se sem už dnes nepodívám Někde jsme vytratilí Honzise, mě zase začalo zlobit přehazování, takže některé brdky drtím na velkou, což se mi pak v závěru krutě vymstí. Klobouk dolů před Johnym a Pilkou, na to co mají najeto, jedou parádně. Bohužel ale stále jedeme jak neuspořádané stádo, už nemám sil po několikáté buzerovat kluky okolo, furt si navzájem nastupujeme a tak je mi překvapením, že sjíždíme odpadlé kusy, jako například našeho Bobka, Michala Berku ze Stodůlek a Hovorku z Markusu, tak aspoň tito borci snad nastolí pořádek ve skupině. Ale neděje se tak, blíží se čelo druhého balíku a tak asi každý šetří síly na případné zaháknutí. Už je tu ujetý Dix a na kostkách ve Slapech se za ním žene houf veteránů, kterým vévodí náš dres! Tak to je pohled, díky Kapře za něj Povzbuzuji Kapra, zkouším se ještě rozpohybovat, ale začínající křeče v lýtkách mě přizemňují a všechno to odjíždí. Před hrázi se naše grupa dává zase dohromady, tak teď už jen vydržet závěrečné stoupání. Jedu na špici skupiny, pak odstřídávám a nechám se prosít až na chvost, tam odtud se bude dobře útočit Ale než si v hlavě začnu připravovat bojový plán, je tu najednou přede mnou zadní Pilkovovo kolo, které trefuje moje přední. A už cítím jak moje rameno a loket brousí asfalt, řvu bolestí a bezmocí, do háje, během setiny sekundy je všechno jinak . Z lokte mi crčí krev, Pilka přibíhá za mnou, omlouvá se a ptá se jestli jsem v pořádku, já ho vysílám do cíle, přibíhá paní s vodou a vyplachuje mi rány. Duály ohnuté, opírám se o kolo a čumím nepřítomně do svodidel a přemýšlím, mám jet do cíle a nebo rovnou dolů k sanitce? Jsem našťvaný na celý svět, vítězí sanitka, závod nezávod. Jednu pozitivní věc to mělo, nemusím jezdit k moři, krásně jsem se opálil už v květnu na Slapech. Tak snad bude lépe

Lěňa – Trojka na Slapech

Slapy jet byla nutnost. Ještě zbývalo sehnat za sebe človíčka do zatáčky jinak bych si účast na našem závodě nezasloužil. Díky mého bráchovi Petrovi, jsem se mohl na start postavit a pustit se do souboje s Márou s Česyku, který celou zimu pilně trénoval a celkově šel tento rok na svou přípravu rozumně pod kontrolou. Docela jsem měl obavy, že proti systematickému tréninku můj trénink na pohodu nebude mít moc šancí, ale mám rád výzvy tak hurá na start! Na startu jako vždy jsem se nezaklapl do pedálu na poprvé, propadl jsem se tedy někam do středu balíku. Tempo se jelo poklidné, takže v mém okolí bylo spousty bláznů, kterým jízda v balíku moc neříkala. Dost jsem se bál kolize, ale hnát se dopředu a sám vytvářet nebezpečné situace jsem taky nechtěl. No nic, čekal jsem až za to čelo vezme a tyto šílence vytrousíme. Čelo za to vzalo někde v poslední třetině kopce, ale na vrcholu bohužel zpomalilo a tím náš balík opět zahustilo kaskadéry. Následný sjezd do Blaženic byl dost rozbitý, úzký a díky kaskadérům dost nebezpečný. Druhý kopec přes Bělice se jel výživně (stále kolem 180tepů) v mém okolí se pohybovali Alánek, Bobek. Máru nikde nevidím..... Přede mnou je dost velký balík, je možné, že Mára je tam. Na hlavní konečně začíná trochu lepší asfalt, rychlost se nezvyšuje, ono proti větru se nechce nikomu jet. Přemýšlím o tom, že si povyjedu více dopředu, protože nemám rád když ve sjezdu v 60km/h rychlosti nevidím cestu před sebou a

tady je to dost rozbité. Nevím proč, ale nakonec se nikam neženu spíše se choulím do balíku a doufám, že člověk přede mnou volí správnou stopu. Před sebou mám borce ze Stodůlek, ke kterému se dost ostře zleva připojí jeho kolega z týmu, ostře tím myslím, že mě vzal zleva a vjel hned přede mě, až jsem musel dost brzdít což v balíku je nemilé, naštěstí vše ok. Jenže jen na chvíli, ten šílenec na přehledném, širokém sjezdu z ničeho nic zavadil loktem o svého kolegu pak ještě zavadil svými říditky o berany, pád musel být nevyhnutelný, tuše že ho přejedu vybočuji a brzdím, kaskadérista sebou plácnul tak 5m předemnou a ztrouhal asfalt až do příkopu, jeho kolega se také poroučel k zemi a při jeho objíždění jsem o něj jen trochu zavadil, ale ustál jsem to. Naštěstí nikdo jiný to z balíku už neodnesl. Tímto manévrem jsem si zachránil kůži, ale také vytvořil díru, kterou jsem díky stále pokračujícímu sjezdu rychle sjel, ještě jsme stihli s Mahagonim okomentovat duševní kvality kaskadéra. Díky této příhodě jsem byl spíše na chvostu balíku což před nejdelším stoupáním na Křenice nevěstilo nic dobrého. Alánka ani nikoho jiného jsem neměl na dohled. Tento kopeček mám rád, dá se jet pravidelné tempo, ale začínám-li na chvostu a špice za to veme, pak ho nesnáším! Jel jsem fakt hranu, tepu kolem 190, sjíždím jednoho borce za druhým, dokonce v dále vidím i Alánka, který na mě působí jako magnet, ale asi v půlce když dojíždím druhou větší grupu za to tato grupa bere ještě víc a zůstávám sám. Opravdu z 190 tepů nejsem schopný zrychlit. Vytváří se asi 50m díra na grupu s Alánkem, a ikdyž jedu co to dá nemůžu se přiblížit. Po chvíli se ke mě připojuje Ruda Kadlec z KPO, který stále tahá velkou a Jirka Humlík z HH Smíchov. Jedu s nimi, věřím především Rudovi, který na mě působí, že má obrovskou sílu, že skupinku s Alánkem docvakneme. Na vrcholu ztrácíme tak 100m, točíme jak to jde, ale ve sjezdu moc nestahujem, protože jsou tady dost prudké zatáčky ne zrovna s dobrým povrchem. Čekám na brdek za Chotilskem, kde doufám, že skupinu cca 12lidí sjedeme. Žene mě dopředu myšlenka na to, že tam jsou lidi, kteří by měli být za mou! Podařilo se skupinu sjet tak o 50m víc ne, zkoušeli jsme to až do Buše, ale vzdálenost byla stále stejná. Ještě k tomu Ruda v kopcích začínal mít problémy, jet ve dvou by byla sebevražda, zvolňujeme s tím, že nás nesmí nikdo dojet. Střídáme pravidelně, tepu na hranici 170 tepů, špice nad 180. Sjezd ze Slap nám slouží jako bufet, po rozbité cestě jedeme více od sebe přeci jen bezpečnost je na prvním místě. Do cíle prvního okruhu vjíždíme ve trojici s vědomím, že to už dojedeme spolu na vrcholu Rabyně nám hlásí ztrátu 4minuty. V naší trojici je z B kategorie Jirka, cíl je dojet v případném spurtu naší skupiny před nim. Každý bod se počítá a když už mi v Zákolanech spadnul řetěz a bodů jsem ztratil spousty tak teď je každý bod dobrý, zvlášť když jsme viděli defektem zasáhnutého Malinu (sakra vsadil jsem si, na něj....) Klukům to už moc nejede vlastně všechny kopce i brdky tahám sám, ve sjezdech si vždy jen odpočinu a jdu také rychle na špic. Jsem na závodech a nechci jet jen základní ZDV, takhle nejedu sice takticky, ale držím se kolem horního prahu, takže si jízdu užívám. Po sjezdu před Blaženicemi musíme chvíli s Jirkou čekat na Rudu, který se někde "zapoměl". Po jeho docvaknutí jsme zase trio a uháníme vstříc cíli. Za Chotilskem nabíráme někoho s CK Markus, borec s námi chvíli jede, ale v kopci před Buší ho vytrácíme. Další korálek sjíždíme ve sjezdu ze Slap, je to příchozí moc mě tedy netěší, že sjíždíme samé "cizí" lidi. Nedá se nic dělat jedeme ve čtyřech, ale mám zde jen jednoho soupeře, Jirku. Jirku jsem celou zimu viděl najíždět km, věděl jsem, že bude silný, na PRSu ho z boje vyřadila zajíždějící sedlovka, ale na B8 ukázal, že mu to jezdí fakt dobře, dal mi přes 2minuty. Minulý rok na Klikových vrších mi před cílem úplně v pohodě odjel, takže respekt jsem měl. Borec, kterého jsme nabrali se zapojil do spolupráce aktivně, nemusel jsem jet špic dlouho a díky tomu jsem se začal šetřit na cílový spurtík. Do cílového kopce jsme jeli stále kolem 30km/h, za Novou Rabyní se trochu zvolnilo, schodil jsem i velkou a jen točil nohama a v hlavě spřádal jak to udělat abych se vyhnul spurtu. Jako nejlepší varianta byla nastoupit u vyhlídky na přehradu od, které to je do cíle asi 300m. Hlídal jsem si Jirku, který mi jel hezky v zádech, vypadal dobře. Hned při výjezdu ze zatáčky od vyhlídky jsem tam hodil velkou, a vsedě roztočil docela kvapík, kterého se chytil pouze Ruda, který ale spurtoval

a tím mě před cílem vzal. Moc mě to nemrzelo, protože Ruda je z A kategorie, kdyby byl od nás z Běčka tak byl na něj nasranej, protože jsem mu to odtáhnul a pak tohle. Mára dojel asi 4minuty za námi, takže cíl zaříznout Česyka, splněn. Chtěl jsem dojet s jinou skupinou, ale co se dá dělat, chybami se člověk učí. S jirkou a Rudu se mi jelo velmi dobře, je to lepší než jet krefffff. V cíli se dovídám o Kolíkově pádu, což pěkný závod hatí. Naštěstí má jen pár odřenin, takže ok. Chci poděkovat bráchovi, že díky němu jsem mohl startovat, Kolikáčovi za odvoz (hlavně se do Mamuta vykurýruj!!!) a všem ostatním šlapkám za pomoc Kuřeti s organizací tohoto krásného, náročného ikdyž na špatném asfaltu jezdicího, silničního závodu.

ČASOVKA DVOJIC V KNĚŽMOSTĚ

Gejza – když cyklistika bolí

Na letošní Kmežnost jsem dorazil, abych se pokusil společně s Atamanem překonat svůj osobák na této trati, který činil 01:04:25. Ale už cestou na start jsem věděl, že to asi nebude úplně ideální, neboť hlava jez chtěla, ale nohám se moc nechtělo. V Knežmostě jsem zjistil, že nás Ataman zaregistroval, a na start jdeme v 11,11 hod. ještě jsem se trošku projel, pokecal s ostatníma a dal do těla trošku kofeinu a hurá na start. Po odstartování jsem věděl, že nohy nic moc, ale přišlo mi, že to docela lede a rychlostí kolem 36 km/h jsme l směr Brandžeš, následné lehké stoupání přes Srbsko, Kamenici na Bobšín mi zatím přijde v celku v pohodě, ale Ataman , který požil před startem Redbull jede jak smyslů zbavený, Za Dobšínem v úseku k Hl. silnici na mě z ničeho noc přichází obrovská krize a vůbec mi to nejede. Ataman na mě vzorně čeká a já tuším, že to nebude ono, a že dnešní cyklistika bude bolet. Konečně máme vítr v zádech a uháníme směr Kněžmost, mírné klesání, vítr v zádech a frčíme kolem 60 Km/h to je paráda, Při nájezdu do druhého kola je mi jasné, že to bude očištěc, nohy vůbec nejedou a jen se modlím abychom už byli v cíli. Celé druhé kolo se jen tak tak držím atamana zadního kol a střídát se ani nesnažím, jsem jak ocásek, ale fakt to prostě nejede. Druhé kolo je obrovský očištěc a v duchu si říkám, že jsem zvědav jak dojedu ještě těch 30 Km na chatu. Do cíle přijíždím totálně zničený, ale osobák tratě padá a mi máme Čas těsně pod 01:04. Ještě jednou Atamane díky a doufám, ž se budu moci při nějakém závodě revanžovat a taky tě odtáhnut

JEDOMĚLICKÉ OKRUHY

Léňa – Jedomělice nejsou Královice!

Den před závodem mě zastihla nepříliš dobrá zpráva, že máme o člena méně a ne jen ledajakého . No nedá se nic dělat, pumpičku mu do drátů házet nebudu . Ještě se ujišťuji u Atamana, že doprava klapne. Nohy mě po pátečním Kněžmostu a celkových 155km ještě pěkně bolely, sobotní rodinný výlet s dětmi ve vozíčku jim také neprospěl, ale jet jsem musel. Ráno jako každý den před závodem toho moc nesním, sundávám nádstave a hurá na sraz s Atamanem a Malinou do Uhříněvse. Sraz máme v 7:45, při mém příjezdu v 7:38 už Ataman na místě 100% ready asi za minutu přijíždí opět bez helmy! (budu žalovat Zuzce, Malino!) Maliňák. Ještě musíme vyřešit puzzle z kol Atamana a Maliny. Mé kolo díky nesmrtelnému svazku karbonu a hliníku v podání rámu a sedlovky je z této hry vyřazené a putuje na střechu. Musím uznat, že to kluci vymysleli skvěle jak narvat dvě kola do prostoru 80x60. Už nám nic nebrání vyrazit do Jedomělic. Ataman zapíná navigaci a vyrážíme. Do Jedomělic přijíždíme okolo 8:45, máme na vše dostatek času. Potkávám účastníky včerejšího Mamuta (Honzis, kluci z Pinarella, Okrouhlický atd). Malinu prosím aby za to vzali hned na začátku a tím mi ulehčil celý 100km závod. Raketák po včerejších Masters je hezky zahřátej tak nemám obavy, že to nedá . Po šoku ze ŠOSu, kde přede mnou lehli kluci ze Studůlek jdu na start s vědomím, že musím být maximálně v prvních 20 lidech. Což se mi daří, stojím tak někde

kolem 20 fleku v mém okolí mám Alánka, Bobka a kaskadéra z Koloděj Johnyho . Start! Nastává můj obvyklý problém, nezacvakávám se na poprvé do pedálů, je to do kopce, rychle se propadám, zkouším to dvakrát, třikrát a až na po paté jsem tam a hlavně jsem pěkně na chvostu. V mém okolí je Honza Procházka z KPO, jedu za ním přeci jen na kole jezdit umí, minimalizuji riziko pádu a hlavně věřím, že s dotáhne dopředu, do bezpečí. Kopec se jede na velkou až na hlavní, kde odbočujeme do protivětru. Pokračujeme v nabírání výškových metrů, tempo hodně padá nevím až kam, protože mi opět nefunguje tachometr! Balík se stahuje na tři lidi, ale jde to. Na hlavní z Hvězdy až do Mšeče se drží výletní tempo (pro nás v balíku, na špici si museli pěkně dávat). Z Mšeče následuje několikakilometrový sjezd, který je zejména v pravo posetý dírama. Nechávám si před sebou prostor abych do něčeho nevlítnul, dost tím ztrácím kolem mě to je samej Savoldelli, nezbyde mi nic jiného než zariskovat taky a spustit to. Svou snahu sice přetavím v posun tak o třicet lidí, ale v jedné z vynášivých zatáček to moc neubrzdím a rozhodím borce vedle mě, který to naštěstí ustál . Teď následuje sjezd plný zatáček, pro nás to znamená za každou zatáčku spurtovat jako Cavendish. Ze Srbče až do Pozdně netočím jiný převod než 50x12, rychlost pod 50km/h určitě nešla, díky větříčku a balíčku. V Pozdni začíná Jedomělický kopec, jsem okolo 40místa, nechci to podcenit jako Chotilsko na Slapech jdu hned na začátku ze sedla a šinu se s Honzou Procházkou dopředu. Velkou jsem ještě před zatáčkou musel shodit, nohy začaly protestovat. Za zatáčkou už mám přes 190 tepů, lidi kolem mě ještě zrychlují, zvedám se, protože kolem mě projede Jirka Humlík z HH a toho si přece nenechám ujet . Nohy se pěkně zakyselují, ale na vrcholku jsem společně s Jirkou a asi deseti lidmi se ztrátou tak 100m na první balík. Jsem zakyselený, dost sjíždění se zapojuji jen vytáčím nohy a vezu se. Po projetí do druhého okruhu ztrácíme stále stejně. Díra se nám podařila sjet až ve výjezdu na hlavní. Uff, jsem ještě tady. Jestli jsme tady v prvním okruhu jeli výletně tak teď jedeme jako na nákupy. Shazuju velkou, čelo nejspíš odpočívá, jedeme tak 20km/h, samozřejmě po pár km se k nám ze zadu přirítí další odpadlíci a jsem zase pěkně velkéj balík. Až do pozdně se nic nového neděje, sjezd se jede na hranici života, vevýjezdech ze zatáček se spurtuje, rovina se točí min. 50x12. Přichází Jedoměličák č.2. Před sebou vidím Kuřete tak jdu za ním, který si vyhledává ideální stopu na rozbité silnici, není na něm vidět žádné velké úsilí, mám se asi na co těšit. Co mělo přijít, přišlo. Čelo za to vzalo a tak dvacet lidí s nimi. Stačilo sto metrů a vznikuvší díru už nesjíždím, za mnou trochu díra, zvolňuji, ale jen na chvíli, protože lidi co mě před koncem kopce dojíždí už mají naloženou velkou a točí jak blázni. Hákuju za ně. Po prvním rozhlédnutí kolem sebe vidím samé známé tváře, příjemným překvapením je pro mě především Johny. Na stíhání prvního balíku rezignujeme při průjezdu do třetího okruhu. Všichni se známe z předešlých závodů, nemáme problém se srovnat a na větrné hůrce směr Mšeč, točíme kolotoč z kterého by měl radost i Jura . Je ná asi dvacet a až na malé vyjímky všichni chápou, že máme spolupracovat. Po odstředění a sledování druhé aktivní řady vidím, že Johny má před sebou asi 10m díru, neodstředávám až na konec, ale tuto díru Johnymu lepím, to se děje asi dvakrát než už nevydržím a vyčiňuju mu (promiň Johny nevěděl jsem jak jsi na tom). Je nás méně, tempo je přijatelné, skupina slušná do toho povídající Melšák z Endurainningu, prostě krásný závod. S Melšákem jsme probrali jeho včerejší vítězství v Sezemicích, dnešní trénink apod. , je to fajn kluk, škoda, že není šlapka. Ve sjezdu ukazuje svoje kaskadérství především Johny (jo když jsem byl v jeho věku taky jsem takhle jezdíval sjezdy.... za tuto větu si to určitě slíznu od dříve narozených, že zas tak starej nejsem). Melšák se svěruje se svou oblíbenou nebezpečných sjezdů, průjezdů vynášejících zatáček apod. \ . Na rovině hodně tahá Bobek, přemlouvá mě k úniku. Tady to je nemožné, zvášť když dnes tak pěkně fouká. Zavrhuji a schovávám se do balíku. Jedomělice č. 3, ve skupince se cítím dobře, jdu na špici, točím co to jde a doufám v redukci naší skupiny. Sice jsme na vrcholu roztažení a někteří mají menší díry, ale neztratili jsme žádný korálek. Jen při průjezdu do čtvrtého okruhu jsem upozorňován ať to v kopcích nervu, že bychom mohli jet pospolu. Po čtvrté na větrné hůrce se mi jede snad nejhůř, nedaří

se mi za někým se schovat a trpím jak čert! Naštěstí jsem to přežil a sjezd mi ulevuje. Před Jedoměličákem jsem smířen s tím, že nepojedu kaši, ale jen se povezu, abych nás netrhal. Na špici jede neúnavný Honzis, u kterého snad poprvé vidím, že do kopce nerve velkou. Tempo je snesitelné, můžeme si i povídat o Giru . Před vrcholem nás dojíždí zaváděcí auto druhého balíku, vyhlížím za sebou Radka, Kapra a spol, ale jsou v nedohlednu. Škoda, ještě jsem nezažil pocit sjetí druhým balíkem, docela jsem se těšil. Nevím proč, ale po průjezdu do posledního okruhu všichni zrychlili a začali závodit. V kopci s tím nemám problém, ale ta větrná rovinka byla zase utrpení. Sjezd jedeme snad všichni na hranici možností, především Bobek, který po sjezdu má asi stometrový náskok, který na rovince využívá a poodjíždí. Ve skupině jsem okolo druhého místa a kotvím co to dá. Což se mi také daří jedu ve dvojici s Melšákem, který mi pochvaluje týmovou taktiku . Johnny po chvíli jde na špic, vytahuje ještě další dva borce a stíhá Bobka, bohužel neslyší mou výzvu ať se na to vykašle a tahá. No nic nezbyvá jen čekat jak se s tím Bobek porve. Bobek zvolňuje a začínáme s e k němu blížit. Škoda. Mě se zatím honí hlavou jak pořeším konec závodu. Je nás tady z Běčka dost a chtělo by to nějaké body navíc. . Očekávám cíl, který následuje po zdolání Jedoměličáku, sjezdu a tak 300m brdku, kde bych chtěl zaútočit. Říkám si tedy: Hlavně nepřepal Jedoměličák, drž se jen v popředí. Vjíždím tedy kolem třetí figury, rychle sjíždíme Bobka. V zatáčce do lesa za to všichni kolem mě z ničeho nic strašně vzali, říkám si co blbnu, řadím na těžší, ale nechává mě to klidným, jdou přeze mě Cafourk, Jirka Humlik atd, to že spurtují do cíle zjišťuji asi 100m před cílovou čarou, kde vidím spoustu lidí a zvolňující kolegy . A sakra, spletl jsem si dojezd s Královickým! Nechápu jak se mi to mohlo v hlavě takhle promíchat, cílovou čarou, kterou jsme několikrát přejížděli jsem bral jako cíl někde jiného závodu, vůbec mě nenapadlo, že to je náš cíl! No za blbost se platí a v cyklistice zvlášť. Až na ten nešťastný cíl, se mi v Jedomělicích líbilo, utvrdilo mě to v tom, že musím trénovat jízdu ve větru a hlavně nastudovat si tať. Děkuji Atamanovi za odvoz, těším se na další závody.

PeBe – Jedomělice

Včera jsem si na Zbraslavi řekl, že prostě ty Jedomělice dám a basta. Nakonec jsem ukecal bráchu aby mě tak odvezl, bohužel musel od 8 do práce, tak ráno vstávám ve 4:30, fuj. Snídaně a už frčím na Smíchov na sraz. V 6 vyjíždíme, před 7 ráno jsme na místě, děkuju a připravuju kolo. Co tu budu tak dlouho dělat? Nenapadá mě nic lepšího než že si projedu trasu. Na hlavní nepěkně fouká proti, tady to bude chtít skupinku jinak to bude nehezka ztráta. A potom ten krásnej sjezdík a houpavě podél rybníků s větrem v zádech až pod poslední kopec. Ten bude bolet, 5x to bude hnus. Slunim se na pumpě na náměstíčku u startu a už přijíždí Honzis, jel kus vlakem a dojel na kole. Povídáme a už se to sjíždí. Zjišťujeme že je prezentace „lehce“ jinde, tak se tam přesouváme. Akorát přijíždí Bobek, Kapr, Johnny, Malina, Léňa, Ataman, Fáfi, Alánek, no je to tu veselé. Čas kvapí a tak doplňuju flašky a jedem na start. Nějakým nedopatřením jsem se dostal dopředu, ale asi to taková chyba nebyla. START a jede se celkem v pohodě, první kopeček visim, nájezd na hlavní a jedem. Lehce větrám po straně, ale co se dá dělat. Visim vlastně celé první kolo až pod poslední kopec, tam to rovnou balim a jedu si svoje pomalé tempo, balík ujíždí, vím na co mám a tak se nějak nehonim, nemělo by to smysl. Průjezd cílem, nahoru na hlavní, fouká, fuj. V půlce hlavní mě dojíždí zaváděcí auto druhého balíku a už je tu Radek, Kapr&spol. Visim za nima co mi síly stačí, nestřídám, spíš tak zpovzdálí pozoruju, nechci se jim do jejich kolotoče moc motat aby nebyly řeči, beztak je to jejich tempo pekelné a jsem rád, že je opět pod posledním kopcem opouštím. Zase na kašpárka, pomalu k cíli, dolu do Jedomělic, nahoru na hlavní a zase v tom větru jedu tak půlku sám, potom si mě dojíždí druhá skupinka z druhé balíku, jdu s nima, tady už i střídám a zase, až pod poslední kopec jedu s nima. Tam je zase opouštím, tenhle kopec není můj milovaný. Nějak se vyškrábu nahoru a do dalšíh kola. Na hlavní za sebou vidim někoho, tak lehce zpomaluju, dojíždí si mě Andrea Babuňková (doufám že to byla ona) a jedeme

spolu. Zase až pod ten proklatý kopec. Tak říkám že pojedu pomalu a že si mě snad už konečně dojede čelo prvního balíku a nebudu tak už muset do pátého kola. Ale jsem nahoře, nikde nikdo za mnou a časomíra říká že prý to hned tak nebude, cž je mi teda divné. No ale čáru jsem už přešel, tak holt to poslední kolo MUSIM jet. A bohužel už jsem asi na trati sám, nikde nikoho nevidím, i regulovčici se diví co tam dělám, no ale jedu. Peru se s tím větrem co mi síly stačí, no hlavní opouštím za vůně guláče linoucí se z varen u chmelnic, který mají pracovníci k obědu. Sjezd si užívám, odpočívám, kolem rybníků jedu tak nějak z posledních sil a pod tím prokletým kopcem mě začíná chytat křeč do levého stehna. Zkousím kde co a nakonec to překonávám podivným šlapáním. Jsem nahoře, konečně, nezapomenu na vítězné gesto do kamery a jedu k autům. Jsem hotovej, prosolenej, vysušeněj. Tam už na mě čeká Fáfi, ujímá se mě, nakládáme kola, loučíme se a jedeme do Prahy. Rádio nefunguje tak se pokouším konverzovat, ale jsem fakt unaveněj. Pak už dáváme kola dokupy a jedu dom. Cestou ještě Milkshake u McD a hurá do sprchy. Ujel jsem to, přežil jsem to, nedostal jsem kolo a tak jsem spokojenej. Díky všem, speciálně Fáfi za odvoz, gratulace všem co to dojeli ke své spokojenosti, a o to jde (aspoň u mě) především.

ČASOVKA VELKÁ DOBRÁ

Cancelara – Společné vítězství

Ráno o půl osmé mě probouzí dešť, jak kapky dopadají na okno. Pak mi probleskne hlavou, že v tomhle nečase budeme závodit, tak jen doufám, že to do 12 ustane, než se vyjede. Jinak si říkám, že závodit v dešti se mi teda nechce, a komu by se taky chtělo, že? Tak 11.30 hod už našťestí bez deště a silnice skoro suché, tak vyrážím kolmo do Velké Dobré. Půjčila jsem si na to kolo s časovkářskými říditky a diskem. Ještě jsem na tom nikdy neseděla, tak když byla ta možnost si to půjčit, tak jsem si to chtěla vyzkoušet. Ve 12.28 startuji a vyrážím střem hlav proti větru. Do Kamenných Žehrovic v pohodě, trasu znám z loňska, zde se odbočuje doleva, našťestí je tu regulovčik, protože nestačím ani vnímat šipky na silnici. Jedu dál po nové trase, která je mi neznámá a začíná nepříjemné stoupání, ale rvu to sice chvílku na španěla, ale velkou placku nesundávám. Kolem spousta procházejících turistů a já se tu potím ve vlastní šťávě, nakonec jsem ráda, že jsem ze sebe sundala nákolníky i vestu a jela jen na lehkou, ikdyž zrovna velké teplo nebylo. Minutu přede mnou startoval Alánek, tak se motivuji, že bych ho mohla mít někdy v dohledu, ale zmizel na startu a pak už jsem ho potkala jen v protisměru před otočkou na kruháku. Trasa dál pokračuje mezi lesy, jede se super, na kruháku příjemná otočka, zde cítím, že jsem zbytečně zpomalila, tak se znovu do toho opírám, dávám gel, cítím, že potřebuji cukry. A šlapu jak to jen jde, přichází levotočivá zatáčka, jsem zalehlá v říditkách a nějak ještě nemám zkušenost s tím zatáčet, tak mi to moc nejde a musím rychle levou rukou přehmátnout abych zatočila, jen tak tak, že jsem nevymetla škarpu, bylo to ofous, v 55tce by to býval byl držkopád jak hrom. Trošku mě to rozhodilo, ale soustředím se dál na jízdu přijíždím do Žiliny, zde odbočka vlevo, regulovčik zastavuje auto, tak pohoda, snažím se regulovčika objet, ale uskakuje pár metrů do zadu, tak to jsme se neshodli, tak musím zbytečně přibrzdit a objíždím ho tedy ze předu, rozjíždím to ze všech sil. Vidím v dohledu Igora, startoval 2 min přede mnou, další motivace, stále ho mám před očima, ale pár metrů co se blížím k němu, tak zastavuje a nahazuje řetěz, je jda škoda. Tak frčím dál kole něj a před cílem poslední dva hupy, uff, ale nesundávám na malou a rvu to jak to jen jde, přichází cílová rovinka a šlapu nejrychleji jak mi převody stačí. Pak už se jen vzpomínám a vydechávám, abych se dostala do normálního stavu :o) Byla to moc pěkná trasa. Ve výsledcích zjišťuji, že jsme s Alčou zajely na vteřinu stejný čas, to snad není možný, tak jsme se na bedně přitulily k sobě a užily si to prvenství společně :o)

Ježek – Zaruceny recept jak pohnojit casovku!

- vezmeme jednoho ceheho zavodnika, ktery cely tyden netreoval kvuli zraneni
 - zavodnikovi nedame rano nasnidat
 - u "toho nahore" zaridime, aby bylo to vypadalo, ze bude zima a hnusne
 - zavodnikovi nakecame, ze hnusne pocasi vydrzi cely zavod
 - zavodnika ujistime, ze pokud dokazal jet pred tydнем casovku na 40km, prumerem 35km/h, ze tech 31km muze jet rychleji
 - zavodnikovi doporuçime, aby se hodinu pred startem najedl
 - zavodnika uklidnime, ze 20minut na rozjeti pred startem bohate staci
 - na startu zavodnikovi poseptame do ouska:"ukaz jim to!"
 - zavodnika nechame skoro hodinu dusit ve vlastni stave
 - obcas ho zkontrolujeme a sledujeme, jak to v prvnim brdku napalil a dalsich 5km se z toho vzpamatoval
 - nesmime ho zapomenout obcas podlit chutnym iontovym napojem
 - pichnutim vidlickou kontrolujeme, zda je v poslednim kopci radne hotovy
- Hotoveho zavodnika servirujeme s bramborem (zavodnik dojem na 4.miste, ale od konce) a na hlavu mu polozime kostku masla. Dobrou chut!

Léna – Stále první!

V této sezóně se mi při pohledu na tabulku pořadí týmů v soutěži UAC vždy vyloudí na tváři úsměv. Nerad bych o tento úsměv přišel, proto je důležité sbírat bodíky! Ze super raketáků se do Velké Dobré chystal pouze Radek (Malina potvrdil, že časovky zrovna nemusí, radši se věnoval systematické přípravě J, Kuře si přestoupil do 69, Kapr jel bojovat o Zlatou helmu, Kolík si foukal strupíky), musel jsem tedy jako zlatý střed našeho týmu, přijet a posbírat aspoň něco. Časovky moc nemusím, přeci jen se mám rád a neumím se po celou dobu jízdy mačkat jak citron, to si radši zvolím lehčí převod a jen točím. Ráno mě nebudí budík, ale déšť, který bije do oken a těší se až mi zmáčí mého Spešlíka a krásný oranžový dres. Jsem pevně rozhodnutý, že na závod dorazím i kdyby déšť nepolevil. Jsem domluvený s Ježkem (domluva proběhla asi v 0:30hod ráno), že se sejdeme v Kunraticích, nechci na sraz přijet promáčený, měníme místo srazu u mě doma J (díky). Ježek přijel na čas, déšť ustal, tak hurá pro UAC bodíky. Cestou potkáváme za Hostivicemi Míšu, která si to šine na časovkářském speciálu, hned s Ježkem řešíme kde ho koupila.... Jsme v očekávání jejího vítězství. Ještě než dorazíme do Velké Dobré volají mi pracovně vytížení draci Astral a Bobek, kteří by rádi startovali na konci roštu, protože nestíhají. Na presentaci moc lidí není, jsem rozhodnutý počkat s přihlášením obou draků až do poslední chvíle, nerad bych aby nestihli start. Můj start je naplánován na 12:17hod. Čekám až do 12:05 kdy presentuji tyto dva draky, nakonec jim ještě stihnu odeslat smsky s jejich startovními časy a věřím, že to stihnou. Trochu roztočit nohy a hurá na 32km zvládně časovky! Start díky zábradlí, kterého se držím proběhl bez zádrhelu, opět mi nefunguje tachometr, řídím se jen tepy, hned na startu mám 145.... Nechci to přepálit, volím tedy lehčí převod, ono ten protivítr mi ani moc nedovoluje. Začíná se kličkovanou ve městě a pak dolů po hrbolatém sjezdu, kde cítím, že bych mohl jet rychleji, házím 50x12, tepy na 185. Víím, že dvě minuty přede mnou jede Ježek a rád bych ho do obrátky sjel. Pohoda mi končí po pár set metrech, kde začíná kopeček do Doks, nechci jít z hrazdy, protože vstát v tomto protivětru by znamenalo zastavit, rvu tedy převod jak kráva až nahoru. V následném sjezdíku do Žehrovic místo napálení na max., se spíše vyšlapávám ze zakyselení, sílu cítím až na konci sjezdu. V Žehrovicích ve městě je další brdek, ve kterém předjíždím borce co startoval minutu přede mnou, skoro nejel nebo jsem jel tak rychle J? Vítr fouká stále proti, vzpomínám na Radka, který mi kdysi říkal, že v časovce se musí tahat těžký převod, tak tahám tak o jeden převod víc než jsem zvyklý, ale frekvenci nemám tak tragickou. Blížím se do dalšího brdku, který vede na otevřenou krajinu, tady poprvé opouštím závětrí mých

nádstavců a rvu to jako Indurain v sedě. Na vrcholu se proti vyřítí Zbyněk Kudrna, který asi neví, že jede do kopce J. Probleskneme mi hlavou jak rychle tady pojedou já? No, nic pokračuje se z kopce, láká mě to nešlapat a jen se vézt, ale šlapu, dupu, každá vteřina se počítá! V Žilině sjíždím Ježka. Ze Žiliny vede tak 2km zvedající rovinka v alejí stromů, nevím kolik jedu, ale tepy olizují 190 hranici, zkontroluji tedy čas a vidím, že jsem na trati 15minut, očekávám, že pojedou tak 55min, zvolňuji tedy na 180 tepů přeci chci dojet. Do Ploskova vede krásný sjezd, zatačky, křižovatky přehledné nebo pohlídané. Už docela dlouho nevidím nikoho jet v protisměru, začínám se bát, že jsem špatně odbočil a jedu jinou trasu.... Až pohled na regulovčika za Ploskovem mě ujišťuje, že jedu správně J. Tady začíná kopec do lesa, kde musím zařadit španěla, v protisměru se řítí Radek Procházka, jestli si mě všimnul musel to být tragický pohled. Cesta vlastně i po zdolání kopce pokračuje houpavě spíše nahoru. Úsek na hlavní před kruhovým objezdem je naprosto super, hladký asfalt, přehledný úsek, už se těším až pojedou nazpátek kdy budu mít podporu větru a všechny tyto výhody znásobím absolutní rychlostí. Na obrátku přijíždím v čase 27:14. To už pod 55min to dám i kdybych měl píchnout! Od obrátky se ze mě stal jiný cyklista, pryč jsou chvíle kdy tahám těžké převody v nižší frekvenci, nadávám na vítr, kopce. Peru do sebe gel, zaléhám, беру si vítr do zad a jen točím, točím. Frekvenci mám alá Armstrong na Tour. V protisměru se potkávám s Radkem, Alánkem, Míšou, Igozem a plně je chápu jak teď trpí v tom protivětru zatím co já si užívám rychlosti. Používám vlastně jen poslední tři pastorky a vůbec to nebolí, dokonce ve sjezdu do Žiliny točím 50x12 frekvencí tak 120. V úseku, kde jsem viděl raketáka Kudrna nejedu taky zrovna pomalu, kopec, ne kopec, ale k rychlosti Zbyňka to má stále hodně daleko. Potkávám ještě Bobka a Astrala (jsem rád, že stihli start), čeká mě posledních cca 5km. Před sebou mám už jen kopec ze Žehrovic a cílový magnet. V kopci ze Žehrovic předjíždím dva borce z Kladna a v cílovém kopci ještě někoho z HICu. Jak jsem namlsaný rychlostí nechce se mi v magnetáčku už přehazovat na lehčí a zase to rvu až do cíle. Nejsem úplně na šrot, ale ten vydrěnej magnet mi nahrnul obsah žaludku až hodně nahoru (ustál jsem to J). Cesta zpět mi trvala 23:40min. Mohlo to být lepší, ale jde to. Průměrný tep 186 napovídá, že jsem se neflákal. Celkově to v Běčku stačilo na 11. místo, všichni mí soupeři mi dali minimálně dvě minuty, ale to je o materiálu J. Radek bral body za stříbro, Míša za zlato, Astral za pěkné umístění v TOP 5 a má snaha nevyšla také naprázdno, přispěl jsem svou troškou do týmového výsledku a držíme stále první místo!

BĚLEČSKÉ OKRUHY

Cancellara – Vartovská spolupráce

Na Bělči to bylo super, po startu přišel první kopeček a cítila jsem, jak mám zatažený stehna z Doks, ale zmáčkla jsem se a rozjela to. Pak už se mi jelo parádně, ikdyž mrholilo a občas i nějaké ty kapky deště spadly. Vytvořili jsme skupinku Já, Alča a jeden chlapík. Za sjezdem na Nižbor byla prudká levotočivá zatačka, jela jsem ve předu a všimla jsem si značky až na poslední chvíli, jela jsem moc rychle, takže kdybych zatočila tak tam hodím tlamu. Tak jsem to přibrzdila a jela rovně a udělala rychlou otočku, ale Alča s chlapíkem mi popojeli o pár metrů. Tak začalo první stíhání za nimi ve stoupání na Dřevíč. V druhé půlce kopce je dotahují a jedeme zas společně, pak sjíždíme Vencu Hrachovinu, který je zničený též z Doks, tak už jede volněji a přidává se k nám. A začíná teamová spolupráce Alča versus Venca. Snažíme se pravidelně střídát a jedeme celkem slušné tempo. V druhém kole ve sjezdu na Nižbor mi poodjeli, zpomalila jsem protože silnice jsou kluzké a já jsem nechtěla riskovat, že se někde rozplácnu. Správně už konečně odbočuji z Nižboru směr na Dřevíč a začíná druhé stíhání Alči a Venci, dotahují si je ve třechčtvrtinách kopce. Na tepák radši nekoukám, protože jedu velmi svižné tempo. Vjíždíme do třetího kola a je mi jasné, že mi budou chtít opět ujet ve sjezdu, protože v kopcích se mi jede skvěle. Snažím se to drtit ve sjezdu jako oni,

ale silnice jsou mokřejší a tak mi to klouže a nebrzdí. Už mám zase ve sjezdu mezeru, jsem to ale poseroutka! Tak začíná třetí stáhání do Dřevíče, mám je na dohled, přibližuji se, ale objevuje se tam ještě jeden chlapík z Varty a teamová spolupráce Vartovských členů je nad moje síly. Rvu to na těžkej převod, ale sama proti ním nemám šanci. Ale nevzdávám to. Chlapík co jel s námi někde odpadl a široko daleko nikdo, kdo by mi je pomohl sjet, mám je kousek na dohled. Ale nedaří se. Tak si dávám ze Dřevíče posledních pár kilometrů jako časovku na samotku a do cíle dojíždím sama. Takhle mi ujet ve sjezdu, no teda!...já si příště na tu Vartu posvítím :o) Tak jsem dojela nakonec třetí. Na první Andreu Babůňkovou jsem měla ztrátu cca 11 minut a na Alču cca 1 minutu. Byl to super závod, škoda, že to počasí zas nevyšlo. Vyhlašování proběhlo v kulturním domě, jen mě i Alču zamrzelo, že všichni z kategorie mužů dostali pohárky a my ženy ne. Raději bychom tu věcnou cenu (tričko, bidon a tyčinky) vyměnili příště za pohárek :o) Jinak s výsledkem jsem spokojená 1 hod 54 min, prům. tep 171, prům. rych. 28,8 a závod jsem si moc užila :o)

Lěňa – Okruh a konec

Bělečské okruhy jsem ještě nikdy nejel. Po více než týdenním výpadku, kdy jsem neseděl na kole vinou střešní virózy, jsem měl obrovskou chuť závodit. Dny kdy jsem byl na sucharech již minuly, a když už jsem nestihnul Doksy musel do Bělče. Počasí bylo celý týden na draka, ale sobotní ráno ukázalo, že závodit půjde. Vydávám se kolmo na start, ale pak mi na zádech zavrňá telefon a tam sms od Atamana s nabídkou odvozu. Neváhám stočím to na Opatov a hurá do Bělče. Na startu se cítím velmi dobře, nic mě nebolí, není zima, Bobek s Alánkem kolem mě prostě pohoda. Postrádám jen Jirku z HH a Rendu, který se brodí na MTB Králi (ještě, že tu nebyli). Odstartovalo se na pohodu, brdek vůbec nebolí, ve sjezdu jedou všichni opatrně připomíná mi to takové to výletování. První brdek, který přichází ihned po sjezdu, začíná ostrou pravou zatáčkou mi poprvé zvedá tepy tam kde by měly být při závodě. Po brdku vjíždíme do lesa, kde začíná být silnice mokrá, držím si před sebou díru abych dobře viděl a mohl rychle reagovat na případné kolize. Musím říct, že povrch je naprosto super bez dir, valíme to přes 50km/hod a nemusím ani šlapat. V mém okolí se pohybují kluci z Endurainingu, zvláště na Zbyňkovi je vidět, že jede v silné kompenzaci. Bobek řadí na špici, Alánek si hlídá čelo zprava. Přichází sjezd, je mokrá, jedu tedy jak připosra.. .. čímž samozřejmě ztrácím a v místě kde sjezd přechází v kopec mám tak 50m díru. Naštěstí si to sjíždím relativně snadno kopeček, ale nekončí má tak 2km, jede se kolem 20km/h a musím se pořádně mačkat abych neulítnul. Při vjezdu na vrchol první části 4km kopce si musím trochu ulevit, propadám se na chvost. Při pohledu na druhou, stejně dlouhou, ale prudší část kopce mi není zrovna dobře. Asi po dvou minutách mi není dobře už ani fyzicky, jogurt s musli, který jsem měl k snídani se začíná hlásit o slovo, nohy se přestávají točit a nechápu co tady blbnu v prvním kole? Bobek s Alánkem jedou v pohodě na čele, zvláště Bobek, který to tahá J. Napadá mě myšlenka opustit tento balík, při pohledu do zadu, ale nikoho nevidím! No nedá se nic dělat, musím makat a držet se. Zmáčnul jsem v sobě všechny zbytečky, při zběžném pohledu na tepák vidím 198 tepů, v balíku zůstávám. Uff, následný magnet se jede po větru, dá se uvíset. Už jen brdek před sjezdem na hlavní do Bratronic, cílový brdek a vjezd do druhého okruhu. Od konce kopce jsem si stačil odpočinout, nohy se začaly točit v pohodě, zvedá se mi morál, určitě se u mě jednalo jen o momentální indispozici. Kopeček do Bratronic opět nebolí, ale ve sjezdu opět ztrácím. Do ostré stojky najíždím opět se ztrátou, tentokrát, ale už balík nedojíždím v poklidu, ale s vypětím všech sil. Na vrchol nám zbývá ještě 300m a už jedu max., je jasné, že dnes to prostě nejede. Tato informace se mi dostala i do části mozku, která se rozhoduje zda-li ještě jet nebo se na to vykašlat a byla vyhodnocena jako: vys... na to, vole! No a závod pro mě skončil. Zůstal jsem naprosto sám a před sebou 65km.....Ze začátku prostě jen točím, piju a cpu do sebe suky. Začíná pršet, no prima. Zvažuju zda-li jen dojet do cíle a být poprvé DNF. Nad tímto přemýšlím až do brdku před Bělčí, kde se ke mně

zezadu přiřítí Honza Novák z Královic, který má hroznou chuť jet. Je to nadšenec J. Zásadní věc, která mě přiměla pokračovat byla: min. 70 bodů do šlapky O závodění už opravdu nešlo, k tomu začalo už dost pršet, jet v háku naprosto nešlo, brýle si mi po vjezdu do lesa začaly mlžit, viditelnost byla tak dva metry a to jsem viděl jen modrý flek (Královický dres). Jedu tedy na slepo. Z prvních dvou okruhů vím, že to není rozbité, pokračuju bez obav a v naprosté slepotě asi 7km až do sjezdů, kde už má neschopnost rozpoznat silnici od lesa začíná být nebezpečná. Jedeme už ve třech a nerad bych někoho sundal. Musím tedy zastavit, sundat dioptrickou vložku a brýle vysušit. Není to zrovna super, ale už vidím své přední kolo. Sjezd jedu skoro pěšky, ale řkám si: Jsi živitel rodiny, jedeš jako poslední, nezap se! Kluky jsem si v pohodě docvaknul v kopci. Novák nám stále káže o tom jak máme jet, vyjednává o tom, že když mu neujedeme v kopci tak nám potáhne roviny, prostě je sranda J. Mě a borcovi od baterek fakt o nic nejde nemáme s tím žádný problém, dokonce si to užívám. V kopci Honzovi občas vypomůžu postrčením (některé šlapky ví o čem mluvím.....) ,když přijde rovina, jde na špic Honza s prohlášením: A teď Vám ukážu za co mě v Královicích platí! Opře se do pedálů a opravdu šineme si to něco nad 40km/h, jo baví mě to. Na konci 4km stoupaní nás dojíždí čelo druhého balíku. Špic táhne Kapr za ním Kakač, Radek, Vitas, další dva a za nimi tak 5m Krob. Krása, vždycky jsem chtěl vidět ty naše dva raketáky v akci. Na první pohled je vidět, že Radek s Kaprem moc nespolupracují, spíše vůbec, Kapr je poctivá lokomotiva a tahá. Naše trojice se za ně zahákne a jsem rozhodnutý, že se jim do jejich práce nebudu míchat a budu jet pozorovat jejich práci. Blíží se do cíle takže moc nejedou jen „taktizují“ tzn. Nikomu se nechce moc tahat, slyším Radka jak je tím dost rozladěn, ale nic se nemění. Kapr tahá nejdéle ostatní se jen protáčí a Krob vše sleduje s odstupem 5 až 10m. Před brdkem do Bělče očekávám, že za to někdo vezme a spustí peklo, ale spíš se všichni připravují na spurt. Tady kdyby za to Kapr vzal s Radkem za zadním kolem určitě by urvali první flek! No nic, jen vidím jak Krob dává velkou (jedu hned za ním) a nějaký malý pastorek, zvedá se a bere všechny zleva. Pak mi už všichni zmizí z dohledu tak nevím jak vše dopadlo až za cílovou čarou mi Kapr reportuje, že dojel šestý a Radek čtvrtý. No kluci, škoda. Kdyby jste si Vy dva dali dohromady můžete se na těch prvních místech střídat, zvláště kdyby se Kapr více vozil a méně tahal! (to byla jen taková vsuvka z poznatků několika posledních km druhého balíku). My s klukama nabereme ještě jednoho z příchozích a ve stejném scénáři (kopce pomalu a pomoc Honzovi, roviny tahá Honza) absolvujeme zbylá dvě kola. Musíme být nějaká poslední skupinka, protože na křižovatkách v posledním okruhu už nikdo nestojí. Z Běčka jsem v naší mini skupině sám , ale nedá mi to a u cedule Běleč házím velkou, vyhrávám bezvýznamný dojezd naší skupiny. V cíly je už v civilu Bobek (to jen potruje bídu kterou jsem jel), pořadatelé sbalily cílový koridor, vzpomínám si na report Kolíka o červené lucerně. Jo dnes to bylo špatné, je až neuvěřitelné jak s tělem dokáže zatočit malá viróza. Takovou bídu jsem jel snad jen minulý rok na Králi. Opravdu uvažuji o přehodnocení svého závodního programu. Ale nespádnul jsem a mám určitě 70 bodů do šlapky! Atamanovi musím poděkovat za odvoz.

RiC – Greenhorn na UACu

Tak mě zase jednou popadly objevitelské touhy a vyrazil jsem do světa na zkušenou. Mám na mysli ten cyklistický svět. Vybral jsem si Bělečské okruhy z UACu. Budík zvoní ve 4:00 abych stíhal Brněnského Draka do Prahy. Tam přijíždím v 7:30 a měním vlak za Strojdo auto. Krásně to všechno vychází. Původní plán byl, že pojedu ze Zličína po vlastní ose, ale Strojda mi nabídl odvoz, což bylo v dešti mnohem, mnohem příjemnější. Závod se jel na 18 km okruhu. Moje kategorie jela 3x, což v souhrnu dalo kolem 56km. Okruh byl zvlněný s jedním delším, asi dvoukilometrovým kopcem a jednou stojkou. Do závodu jsem nastupoval s obavami. Za poslední dva týdny jsem měl jen dva tréninky. Takže jsem byl nerozježděný a měl jsem strach, že hned ztuhnu. Krátké rozjetí a v 9:40 startujeme. Mám drobné problémy

našlápnout pedál. Následně začínám spurtovat, abych byl co nejvíc vpředu. K mému velkému překvapení se bez větších obtíží dostávám až k čelu, kde vydržím dost dlouho. Naprosto nerozumě se větrám na špici a přemýšlím kde se stala chyba. Jedu vcelku pohodu a jsem na špici. Něco není v pořádku. Skutečný stav věcí mi došel až za Nižborem, kde začínalo dvoukilometrové stoupání. Zatímco ostatní pošetrili síly, já z honění si trika zkapal a postupně se propadal až na konec balíku. Na vrcholu jsem to ještě z posledních sil sjel, ale už jsem věděl, která bije. Balík se dělí a první okruh ukončuji ještě s druhou skupinou. První skupina už je nenávratně v tahu. Druhý okruh pro mě začíná ztrátou ve stoupání z Bělče. Ještě je docvaknu, ale ve stojce v Bratronicích jsem definitivně odpárán. Mám ji na dohled a snažím se ji sjet. Samozřejmě marně. Ve stoupání za Nižborem jedu sám a svoje tempo. Jaké jiné, že? Na vrcholu jsem dojet další skupinou, s kterou už vydržím až do cíle. Vcelku spolupracujeme, i když tempo je nepravidelné. Začíná lehce mrholit. To by nebylo až tak zlé. Větší paseku dělá voda ze silnice odstříkující od ostatních. Za chvíli jsem mokrá. Zima ale není. Třetí okruh už se mi jede lépe. V kopcích se sice trápím, ale výrazně nezaostávám. Příjemné zjištění. V hlavním kopci okruhu se celkem bez problému držím ve skupině a pomalinku se propracovávám i do čela. Kopec je za námi a poslední stoupání ke křižovatce, kde odbočujeme do Bělče. Tempo se přiosťilo. Ještě s jedním ze soupeřů se ho v následujícím sjezdu snažíme zvýšit. V předchozích stoupáních jsem měl dojem, že většina už toho má dost. Ve skupině byli jeden nebo dva soupeři, kteří ještě byli aktivní, ostatní mi už nepripadali nebezpeční. V cílovém kopci jsem na špici a snažím se zvýšit tempo v naději, že to roztrhám. Nevím, jestli mi to vyjde. S hromadnými dojezdy nemám zkušenost. Tohle vlastně bude můj první. Takže drtím tempo co to jde a stále kontrojuji, jestli někdo nenastoupí. Na značce 100 m se o to jeden pokouší zleva. Zachytávám se a společně se blížíme k cíli. Jenže tak dvacet metrů před cílovou čarou mi dojde a je mi jasné, že ho nedám. Kontrojuji situaci za sebou. Nikým neohrožován svěšuji a projíždím cílem a následně i koridorem. Pěkný závod. Strategická chyba bylo větrání na špici hned v prvním kole. Nebýt toho, možná jsem mohl uviset druhou skupinu. Zas tak moc mi nechybělo. Stejně tak mohla být na vině absence tréninku v předcházejících týdnech. Těžko soudit. Rozhodně nelituji své účasti na závodě. Ještě bych rád poděkoval Strejdovi. Jednak za výborný teplý a čerstvý čaj po závodě, a hlavně za dopravu. Moc mi tím usnadnil cestování a zbavil mě spousty starostí. Strejdo díky.

SOJOVICE

Cancellara – Já jsem na kaši a Vitáček na výletě

Závod v Sojovicích byl super. V Prvním kole jsem se držela v prvním balíku, jela jsem hroznou kaši, pomalu to začalo odpadávat, Vitáček si tam vyprávěl, jako kdyby byl na výletě a já tam jela doraz, ve stoupání za Tuřicemi těsně před vrcholem mě vorvali :o). Ujela mi tam i Lucka Kočí a Dubová. Pak jsem to tam chvíli sama rozdýchávala a vzpamatovávala, dala jsem tělu pěknou řádku, 191 tep vypovídal o svém, nemohla jsem popadnout vůbec dech. Za mnou jelo pár roztroušenců, tak jsem se pak chytla skupinky 2 chlapíků a Adély z Jablonce. Ale jak jsem byla mimo tak jsem nebyla chvíli schopna držet tempo, tak mi kousek poobjeli a Adéla taky odpadla, pak jsem si ji sjela a navrhla jsem ji, že pojedeme společně. Střídaly jsme se a pak nás sjel jeden chlapík, tak jsme druhé kolo jeli ve třech, chlapík tahal víc a ve třetím kole už s náma nebyl. Pak jsme si sjeli ve třetím kole chlapíka z klubu ze Stodůlek, ale ten byl prošitej, tak jel chvíli s náma, ale v půlce kola odpadl a ke konci třetího kola mi začala odpadat i Adéla, že už nemůže, tak jsem ji řekla, ať se pověsí za mě a začala jsem tahat téměř sama. Ve čtvrtém kole mi Martina Saklová podala vodu, tak jsem pak dávala i Adéle, taky už byla na suchu. Neustále se jelo téměř proti větru, Adéla prostřídala ve čtvrtém kole jen minimálně, ale i těch pár vteřin mi stačilo trošku si odfrknout a pobrat zbytek sil, ve stoupání jsem ji vždycky trošku poobjela, ale před cílový kopec jsme to dojezily společně a pak

jsem za to vzala a z přehledem jsem jí ujela, byla vážně prošíta, ale bylo prima jet aspoň ve dvou, sama se plácet v tom větru by bylo šílený. Dojela jsem do cíle třetí, tak mám radost. Mám z toho dobrý pocit, protože jsem z toho pěkně zničená a vyšřavená, tak a dnes už jen zasloužený odpočinek :o)

Kolíkáč – Propadák

Závod v Polabí, dříve v okolí Sojovic, od minulého roku v Mečeříži, kde jsem si zajel svůj rychlostní rekord, a i letos jsem nepochyboval, že se k němu přiblížím. Ale realita byla krutě jiná. Předpověď počasí naznačuje déšť, nabírám Lénu a řítíme se na prezentaci. Vůbec se mi nechce vylézat z auta, dnes bych raději jen fotil . Ale už jsou tu oranžoví blázni, kteří mě vytahují do sedla a zaklekávám do startovního roštu. Koukám, že počasí nikoho moc neodradilo a pojedou se tedy asi zase pro mě peklo. Minutu před startem ještě sleduji, jak bookmaker z Kladna přerve řetěz (má šílenou sílu) a tím pádem asi pro něj závod končí. Vyrazilo se, hlava říká cpi se dopředu, buď pěkně zabudovaný v balíku, ale nohám se vůbec nechce, plápolám na chvostu a mrhám silami. Docela jsem se nabalil v předtuše deště a začínám se pěkně vařit, super vyhlídky k prvnímu a rozhodujícímu kopci v Kochánkách. A už je to tu, v sedle točím lehčí převody, snad bych to měl zvládnout, už jsme za nejprudší částí a jen gumujeme magnet, přede mnou zvednuté zadky a balík jako na dlani, díky doznívající zpropadené rýmě a absenci na květnových závodech (dobrá výmluva) supím jak lokomotiva a nejsem schopen to docvaknout. To snad ne! Do háje! Ten nejdůležitější okamžik jsem prokaučoval, navíc je tu slušný bočák, a je jasné, že závod pro mě skončil. Super den! Tak kdo tu je okolo mě? Jo pár jedinců jsme posbírali a jedeme dál zářným zítřkům Je tu i Novák z Královic, ten co si to s ním užíval Léna na Bělči. A nekecal, roviny tahá furt přes 40 a v kopci parkuje, ale to mi dnes vyhovuje Po jednom okruhu si nás sjíždí čelo II.balíku, je tu Vitas, Krob + 2, točí se v kolotoči, chvíli se za nima vezeme, ale na ně nemáme, počkáme, co přijede za chvíli. A je tu druhý balík, Kapr na čele a za ním dalších 20-30 borců včetně Diabla a Radka, tady by jsme mohli vydržet. Ale není nám to souzeno, v Mečeříži se s Diablem hlídáme tak dokonale, až nám to ve sjezdu pomalu ujíždí a zůstáváme asi v 8 lidech, i s Robertem Turnerem (CKKV) a Novákem (Královice). A takto to dokroužíme až do cíle, pěkně spolupracujeme, jedeme tempo, žádné nástupy. Tak takhle by se mi to líbilo, díky kluci, jen kdyby nám v cíli ti ostatní nedali 20 minut : Zpětně jsem rád, že jsem si dobře potrénoval a zažil zase UAC atmosféru, a byl jsem hrdý na to, že Šlapky jsou vidět a stále vedou průběžně v týmech! Díky!

Strejda – Sojovice podruhe

Na trat jsem se stavel s jednoduchou taktikou: chvilku se udržet s davem, odpadnout, dojet nejake další odpadlíky a pak nejet o samote. A planu se drzim :). Na prvnim brdku, jakmile mne vykon splha přes 300 W, musím vystoupit, mam to totiž zakázáno od doktora. Mimochodem doktor je taky tady, jede ve stejnem baliku :). Koukam zpatky – nikdo, balik mizi v nedohlednu. Nenecham se rozhodit, nasazuji casovkarske tempo a v klidu jedu, vůbec nepochubuji, ze nekoho urcite dojedu. A taky uz na konci prvnihoh kola vidim před sebou tri jezdece. Tak trosku pridavam. Jde to tezko, prece proti vetru sam proti trem, ale jen tak-tak se dotahuji. A hele, krasna spolecnost: Zuzka Denigerova, Terezka Pinkavova a Honza Houška. Trosku se vydycham a zapojuji se do stridani. (Pozdej mne to Houška licil takto: Jedeme v klidu, vse nam vyhovuje, najednou se odnekud zezadu priritis ty, zacnes tahat uplnou kasi, az se to nedalo vydrzet... To vite vse je relativni :)). Honza a Terka stridaji, Zuzka je rada, ze se vůbec drzi. Na koci druheho kola zjistuji, ze Honzu jsme ztratili. Skoda. Ve tretim kole před stoupanim z niceho nic me zadni kolo chyta smyk, coz je divne: Je sucho a ani nebrzdim. Pak slyším vzadu bum prask a Zuzka se tezce zveda ze silnici. Prej nedala pozor a prili se skrtla o moje zadni kolo. Nu jo, zrejme jela prilis dlouho nadoraz. Dobře vim, ze koordinaci tohle

neprospívá. Zastavujeme se, zjistujeme, co se stalo. Nu jo, nemela rukavice, a ma sedrenou kuzi na dlani. Tak ještě ji narovnáám bzdovou paku a pomalu jedeme. Nemuze se drzet řidítek, a uz nemá chut jet poslední kolo. Terezka taky říká, ze nepojede. Nu to mne prece nemuzes udelat! Taham tady jako o život, a ona mne chce nechat na poslední kolo o samote... dobře, precvedcil jsem ji :). Az vyjizdime na poslední kolecko, tak slysime, jak zrovna první balik riti vzadu přes cilovou caru. Tak prece nas nedojeli, sice jen tak tak, ale je to pozitivni zprava. Z baliku se k nam pririti chlap (pritel, kamarad, bratr? Terezky), ze pojede s nami se vyjet. Cekam, ze zacne nas tahat, ale vůbec se k tomu nemá, jede pekne vzadu, a pak říká ze mu zima a ztaci to zpatky. Vitr se meni z čerstvého na neunosny, cekam az konecne prijde kopecek, jet tuhle rovinku proti vetru se fakt neda. Před cilem navrhuji Tereze, at jede dopredu, prece nebudu proti ni spurtovat. Nene, nechce to, dojedeme spolu. A tak to cinime. Když se podivam na vysledek, je horsi nez loni o 5 minut. I když odedtu 2 minuty, co jsme stali při padu Zuzky, porad je to horsi. Budu muset to pripsat va vrub tomu docela silenemu vetru.

KŘIVOKLÁTSKÉ PEKLO

RiC – Greenhorn na UACu II.

Původně jsem si myslel, že nadpis bude znít něco jako "Křivoklát poprvé" nebo "Jak jsem přežil Peklo" apod. Místo toho musím volit poněkud méně vzletný název. Hlavní tématem reportu měl být popis boje na Křivoklátských etapách, jak jsem nemohl popadnout dech při časovce, kde jsem koho uvisel a neuvisel a podobně. Všechna tato "běžná" témata reportu však zastínilo moje "ustlání si" v posledním kole II.etapy. Nicméně, vezmu to postupně. Už ve fázi logistického zabezpečení jsem s potýkal s problémy. Protože se jednalo o etapák, potřeboval jsem zajistit přespání někde v dosahu závodu. Nakonec vše vyřešila nabídka Alánka, která na diskuzi visela již delší dobu a já ji z nepochopitelných důvodů přehlédli. Přespal jsem kousek od Zdic, v Bavorsyni, cca 18km od Křivoklátu. Rád bych tady Alánkovi poděkoval za poskytnuté přístřeší a příjemné prostředí.

Časovka - I.etapa

V sobotu ráno vyrážíme po vlastní ose směr Leontýn, kde je registrace. Máme slušnou časovou rezervu na pokec i projetí trasy úvodní časovky. Polar mi ukázal 13km. První polovina vedla z kopce a po větru, za obrátkou to samé, ale s obrácenými znamínky: do kopce a proti větru. Co říci k časovce? Byla to moje první vážná časovka. Jel jsem ji bez zkušeností a bez nástavců. Nevím, jak se absence nástavců podepsala na celkovém výkonu, ale pár vteřin to určitě bylo. Skončil jsem 90. ze 132 závodníků s časem 21:39. Po časovce nám řádně vyhládlo a bylo potřeba doplnit spálené kalorie. Vydali jsme se po trase odpoledního závodu a vyhlíželi otevřenou hospodu. Až v Otročiněvsi jsme se náležitě posilnili. V klidu jsme po obědě dokončili prohlídku okruhu a v prostoru registrace jsme očekávali věci příští.

Hromadný závod - II.etapa

Začínáme se hromadit v prostoru startu. V balíku jdou řeči, že Vitáček musí útočit, protože není v celkovém vedení. Neznalý poměrů v UACu nevím o koho jde, až později vysleduji konkrétní osobu. Je zajímavé, že všichni se řídili podle něho. Pokud byl zašitý v balíku, nejelo se. Jakmile se dostal na špici a vzal za to, hned se balík natáhl začaly starosti s uvisením. Jenže se nikomu moc nechtělo jet a za chvíli jsme zase byli pohromadě. Tímto stylem se jely dvě kola. Před koncem druhého došlo k rozhodujícímu dělení. Odpoutala se asi desetičlenná skupina, která si zaspurtovala na prémii na konci druhého kola. Na nás už nepočkala a zmizela v dáli. Já se tím pádem ocitl poblíž čela druhé skupiny a závod mohl začít. Stoupání na Leontýn jsem ustál a začíná sjezd. Poblíž je Diablo. Snažím se na špici rozjet trochu ostřejší tempo, ale nikdo další nechce moc pokračovat. Je to nesouvislé a bez dlouhodobějšího úsilí. Občas to zkusí někdo jiný. Já sám si nejsem jist, jestli se mám snažit, nebo ne. V první

skupině jsou Radek a Kapr a zvyšovat tempo znamená je sjíždět. To jde proti týmové taktice. Zase snaha zazávodit si mě žene dopředu. Takže chvíli jedu a chvíli se vezu. Před odbočkou na Otročiněves Diablo zavelí a jdeme dopředu. Je to dobrý nápad. Do zatáčky najíždíme na čele a spurtujeme na horizont. Do následujícího sjezdu bych rád jel na špici. V předcházejících kolech se ve sjezdu jelo zbytečně pomalu. Na špici si můžu jet to svoje a využívám toho. Chci si vytvořit přijatelný náskok do krátkého kopce, který začíná za sjezdem v Otročiněvsi. Prosvištím několik zatáček maximální rychlostí. Zatím mi to vychází. Blížím se k poslední. Je to vracečka, se zrcadlem. V prvním kole tady lehl někdo z KC Brno. Jsem jak v transu. Snažím se minimálně brzdit a zatáčky projíždět s co nejmenší ztrátou. Najíždím do téhle poslední zatáčky a už vím, že je zle. V euforii jsem zapomněl včas brzdit. Rychle skočím na obě brzdy a než se nakloním pouštím přední. Zadní brzdou lehce přibrzďuji. Snad to vyjde. Tvrdý náraz do přílby a následně i do obličeje je odpovědí. Nevyšlo. Smýkání po asfaltu končí na krajnici. Rozervaný dres, kalhoty, lýtko, loket. Další drobnosti nepočítám. Rychle vstávám a zvedám kolo. Míjí mě skupina, ze které jsem odskočil, doslova. Řvu, ať jedou dál, že jsem v pořádku. Kontroluji kolo, je-li provozuschopné. Pravá páka otočená, ale jet se s ní dá. Proč pravá, když jsem spadl na levou stranu nechápu. A ještě roztržená omotávka. Při sklánění nad kolem ze mi z obličeje teče krev, naštěstí ne moc. Nasedám a celkem bez nálady pokračuji dál. V posledním stoupání, do kterého jsem chtěl najet s náskokem, dojíždím Hrušku. Postihly ho křeče a jede volně. Dává mi bidon s čistou vodou, abych si mohl opláchnout obličej. Díky. Ve sjezdu chci přibrzdit, ale rány v zadním kole mi velí zastavit. Kontroluji znovu kolo, ale nic nevidím. Pokračuji tedy dál (večer Kuře zjistí příčinu: otřep na brzděné ploše ráfku narážející do gumového špalu brzdy). Na jedné křižovatce míjím fotografa s teleobjektivem. Kouká na mě poněkud překvapeně. Když mi na řídítka zase kápne krev, ani se nedivím :) Najíždím do cílové rovinky s bránou, kterou projíždí Hruška. Nikdo mě neohrožuje, takže v klidu protínám cílovou čáru, projedu koridorem. Tam už je Diablo a ostatní. Mají starost jak na tom jsem. Pominu-li, že vypadám jako z porážky uteklé prase, cítím se celkem dobře. Asi je to nějaký stav organismu umožňující se jedinci dostat z nebezpečné situace do bezpečí. V mém případě do cíle :) Diablo zařizuje sanitku. Navrhuji, že k ní dojedu, ale už je na cestě. Takže čekám. Po příjezdu sestra hned navrhuje odvoz do nemocnice. Starosti o kolo mě zbavuje Alánek a já se tak v klidu svěřuji do péče zdravotního personálu jak sanitky, tak následně i rakovnické chirurgie. Ale to je na další povídání. Největší překvapení mě ale čeká až doma, pár dní po návratu. Ze zveřejněných výsledků zjišťuji, že jsem ve své kategorii příchozích skončil druhý

Závěr

Je na místě poděkovat pořadatelům. Zorganizovat takovou akci dá určitě spoustu práce a starostí. Za to jim dík určitě patří. Asi bych měl taky vysvětlit název. Proč Greenhorn na UACu? No, protože v tom sjezdu jsem se choval jako blb. Místo abych jel na max, ale s rozvahou, jsem jel na max jako smyslů zbavený. A to udělá asi skutečně jen zelenáč.

První etapák v životě pro mě skončil dříve než jsem plánoval a jinak než jsem plánoval. Nicméně vše zlé je k něčemu dobré. Zjistil jsem, jak je fajn, když kolem sebe máte lidi, kteří vám v nouzi pomohou. Díky vám všem.

D!ablo – Osmnáctka v Pekle

Po loňské zkušenosti se pro mne letošní „Peklo“ stalo znovu jedním z očekávaných vrcholů cyklistické sezony. Krylo se bohužel se Sudety tour, ale rozhodování bylo rychlé a jasné. Etapák je etapák. UAC akce zaslouží podporu. A navíc, je to Peklo. Příprava byla jako obvykle „systematická“. Během pracovních dní se urvat večer na kolo, lehce se projet - v poslední době se krystalizuje příjemná skupinka na zličínské straně Prahy (Míša, Roman, Mirek, Honza,...) – a co nejsvědomitější najíždění závodních kilometrů, protože nejlepší trénink je závod. Bezprostřední přípravou se tak staly deštivé Doksy okořeněné

pádem v Čičelicích a „letecký den“ v Sojovicích. Nárůst formy a skvělý výsledek byl tedy statisticky nevyhnutelný. Stejně tak i „zaručená“ výhra v sázkové kanceláři CFC Kladno – Podraz. V pátek jsme tedy zkontroloval kolo a vsadil všechny virtuální dolary na výsledek kategorie „Ž“. V sobotu ráno pak na benzínové pumpě ve Zličíně nabral naftu i Léňu a vyrazil směr Beroun, Nižbor, Leontýn. Dějství první: Pekelná brána (časovka 13 km, zvlněný profil, 00:21:25, 36,14km/h, 30.místo) Letos jedu časovku v týmovém dresu, neboť jsem si již pořídil o dvě čísla menší „aerodynamický“. Pořadatelé opět zazářili a startuje se z rampy. Mám trochu strach, abych ty dva metry sjel po prkně a nespádl, ale čest mi nedá a startuji jako profík. Walkmana jsem tentokrát zapomněl, tak jedu pěkně za své. Na obrátku to tradičně jde. Předem mnou jede Tomáš a vidím, že ho lehce sjíždím. Obrátka jako obvykle trochu užší než jsme čekali, takže vjíždím až na šterkovou hranici, ale přehozeno mám správně tak se rychle rozjíždím. Teď je to do kopce a proti větru. Sil mi dodá, když předjedu Tomáše. Sám jsem také předjet. Snažím se, aby ztráta moc nenarůstala. Ty brdky jsou opravdu nepříjemné, ten poslední obzvlášť. Ani nevím, zda jsem spurtoval. Čas je o pět sekund lepší než loni... To jde. Později z výsledovky zjišťuji, že na své letošní soupeře, Roberta z CKKV a Orlíka-nestraníka lehce ztrácím, „Hruška“ mi nandal půl minutu a RiC je pár sekund za mnou. To jde. Celkově jsem 30. ve druhém balíku a kolem mne, před i za, je dost borců na dostřel. Odpoledne bude o co jet. Také moje sázka u kanceláře Podraz se vyvíjí správným směrem, neboť Andrea se dostala v ženách do čela. Honem sníst těstoviny od La Zorry a do spacáku. Snít a regenerovat...

Dějství druhé: Luciferova pomsta (51 km, zvlněný profil, 1:23:29, 36,65km/h, ve skupině 12-21.místo)

Hodinku před 15. hodinou ven, „italská“ káva z termosky a rozhybat opatrně ztuhlé „svaly?“. Trochu mne děsí „Hruška“, který snad neslezl z kola upnutého v trenažéru. Já spoléhám, že se rozjedu v prvním kole. V 15:10 jdeme na to. Na první křižovatku za zaváděcím autem, pak k Leontýnu na čele (obr. 2) a už se přese mne žene balík. Tachometr nevezu, ale prý se jelo 70. Převody tomu odpovídají. Oči na šňopkách, prsty na brzdách. Za chvíli jsme na odbočce z hlavní a jedeme k technickému sjezdu. Jsem tam dobře, kolem 10. místa. Vpředu se závodí ve sjezdu. V té nejprudší zatáčce se zrcadlem vedoucí jezdec padá. Všichni se stihnou vyhnout. I on skáče rychle zpátky do sedla. Do stoupání se nastupuje, nechávám se trochu procedit, ale držím kontakt. Na větru se to zase rovná. Cestou několik nástupů a zvolnění a je tady první spurt. Nikam se neženou, dávám pozor na vlny a abych nechytl díru. Ve stoupání za cílem je třeba na krev docvaknout balík. Od Leontýna už jsem zase přísátý. Průběh se moc nemění. Držím se většinou v první třetině balíku. Znovu sjezd a kvapík nahoru. Párkrát je třeba docvaknout díru, ale celkem to jde. Je tu druhý spurt. Tentokrát jsem více vzadu a zdá se mi, že se začíná spurtovat o něco dříve. Deset jezdců odskakuje. Já jsem zůstal ve skupince dalších deseti. Nikdo to nechce dotahovat. Na dlouhé rovince hledáme tvar, ale moc se nám to nedaří. Před pravou zatáčkou na Otročiněves jdu dopředu a volám i na RiCe. Za zatáčkou jsme na prvních dvou flecích. Za sebou periferně vidím Lu. Sjíždíme serpentiny. RiC první. U zrcadla bohužel padá. Já sjedu dolů bez úhony. Nahoru za to pár borců vzalo, ale zůstávám s nimi. Zdá se, že se připravují pozice na spurt. Tady možná bylo lepší spolupracovat a dojet skupinu před námi. Stejně jsme pak nespurtovali a dojeli jako skupina. Těch deset před námi, bojující o poslední bonifikace mělo jenom minutu k dobru. Před cílem se ještě trochu „pošťuchujeme“, abychom pak disciplinovaně v poklidu jako jeden muž (Igor na konci trochu nastoupil a získal sekundu) projeli cílem. S odstupem vidím, že jsem zajel výborně. Velmi silná skupina. Svědčí o tom i to, že Orlík i „Hruška“ chytili ztrátu. Robertovi praskl výplet a do souboje tak bohužel nezasáhl. Já se takto posunul do top 20 :-). Moje sázka se naopak úplně zhroutila, protože Andrea si prošla „peklem“ a dojela s velkou ztrátou, asi hladěák.

Dějství třetí: Očistec (40km, výrazně kopcovitý profil 1:14:10, 33,98km/h, 18.místo)

A je tady „Královská etapa“ kolem hradu. Včera se na tomtéž okruhu jely „Lidice“. Krátké rozjetí. Tuby do kapes, jeden bidon, jede se jen 40 km, takže nebude čas pít. Tepák mi přestal ukazovat, asi ví proč. Po startu se začalo svižně. Za chvíli jsme na Pískách. Sem mi to tradičně jde. Pak dvojitý magnet, tady je třeba nezaváhat, a dlouhá rovina s vlnou v Novém Domě. Pravoúhlá zatáčka směr Městečko, vysypaná pěkně šterkem, se stala osudnou Lukášovi, který jel v té chvíli vedle mne a dostal smyk. Jsem zašitý asi až příliš, tak se posunuji trochu dopředu. Ve sjezdu to stejně nestačí a propadám se až docela dozadu. Tady se opravdu závodí i dolu. Na rovince se v poslední chvíli přísávám, ale stojí mne to dost sil. A už jsou tady kostky ke Hradu. Vše při starém. Trpím. Začnu co to dá, ale před koncem kostek mi dojde a až nahoru jedu jak mrtvola. Na asfaltu mne předjede postupně několik jezdců, kteří na Pískách vytvoří pěknou druhou skupinu. Já mám dost. Přijíždí borec z KC Brno, kterému to jede pěkně. Na střídání nemám a hlásím mu to. Vypadá, že to odtáhne až do konce. A také ano. Ukazuje se, že jede na první místo v příchozích, protože Orlík je až za námi. Do Městečka sjíždíme velice opatrně. Dva hupy a jsme pod hradem. Na kostkách už každý za své. Mám vepředu o táč víc (ten malý pro veterány :-). To se opět jeví jako výhoda. Vzhledem k práci v posledním kole si ale můj společník zaslouží dojet přede mnou. A tak se i stane. Je z toho 18. místo v etapě i celkově. Rychle do auta, přejet do Zbečna, sundat nástavce, najíst se a dát dohromady duševní síly na „Pětikopec“, fyzické zůstaly na Křivoklátě.

Dějství čtvrté: Poslední soud (časovka do kopce: 5,2 km, furt do kopce, 00:14:16, 22,29km/h, 19.místo)

Poslední etapa jsou „Čertovy schody“. Pět prudkých úseků proložených krátkými „rovinkami“. Stejně jako loni nasazují hrazdu. Zkusím první kopec při rozjíždění, ale nejde to vyjet. Bohužel neznám celkové časy přede mnou ani za mnou, ale jak si tak pamatuji z dojezdů, jsou tam na obě strany možná 2 minuty. Dopředu se posunout je nereálné, ale mělo by to jít, udržet se v dvacíctce. Že to bude bolet, o tom není pochyb. Do kapsy walkmana a do uší playlist s názvem „rychle“. Jsou tam mimo jiné: „Don't stop me now“ a „Crazy little thing“, ale i „Pražce“, „Josefína“ nebo „Báječná ženská“. „Poslední kovboj“zatím ne :-). Přede mnou startuje Karel Šejna. Udržet ho na dohled, to je můj cíl. Startuje se opět z rampy. Docela to jde. Prvních pár metrů. Pak začíná boj s kopcem. První rovinka. („Crazy little thing,..“) Dát se dohromady. Druhé stoupání, rovinka, stoupání („Pražce“), rovinka, stoupání. Tady řádí šílené Kuře, které křičí: „Na horizontu zrychlí, to už dospurtuješ!“ Vím, že je to teprve čtvrtý kopec, ale nechám se vytočit a jedu jak do cíle. Předjíždím Karla. A v pátém kopci za to platím. Kuře nikde, zato Karel mne předjíždí zpět. „Don't stop me now“ přichází jak na zavanou. Snažím se minimalizovat ztrátu a je tu cíl. UFFF. Nádhera, je to tam, teď se můžu zase projet na kole. Kolem mne mnoho dalších v podobném stavu. Vyprávíme si, jaká to byla prasna a jak jsme byli dobří. Pomalinku sjíždím dolů. „Děkuji“ Kuřeti. Cestou se na rovince vyjíždím. Vychutnávám si ten krásný pocit. Dovedu si alespoň představit, jak je těm borcům na konci července na Champs Elysees.

Suma summarum: Super víkend podruhé Po loňském úspěchu se zdálo, že laťku nelze zvýšit. Dnes víme, že lze. Tým kolem Petra Pohořalého to dokázal. Hladký průběh od registrace až po závěrečné vyhlášení spolu s výtečnou atmosférou nadchl všechny účastníky. Děkuji a držím palce, ať se daří i dále. Gratuluji též všem účastníkům, těm co vyhráli, dojeli i těm, co měli problémy a bojovali s tratí či smůlou. Letos bylo i pár zraněných a škody na velo materiálu. Těm přeji rychlou nápravu a návrat do sedla. P.S.: 18. místo jsem i na Pekelných schodech udržel :-)

KRÁLOVICKÁ ČASOVKA

PeBe – oranžové Královice

tak dneska to bylo taky luxusní, ráno vstávat v 5, než jsem se vyprdelil tak krásně sprchlo, mokrej zadek po 10minutách. Kolíkáč jede na čas, frčíme prázdnou Prahou na Kobylisy, sleduje nás balón ze vzduchu, jako vrtulník na Tour U Alánka jsme na vteřinu přesně v 7hod, jakmile ho uvidíme oba řekneme "sakra, zapoměl jsem si číslo", to jsme dvojka Ve Zdíbech můj defekt zadního kola, Alánek vyndá z kapsy pár ampulí a stříkaček a nutí mi chirurgické rukavice. Chvilku odolávám, ale nasazuje přísný tón a tak prostě musím. Samozřejmě jsem si hned rotztrhl ukazovák o zip brašničky, no šikula. Potom už cesta ubíhala celkem rychle, až na ty kopečky se mi to i líbilo, motoráček nám houkal na cestu, prostě romantika Před Slaným náš ještě mívá Kapr s Orlíkem, za nima chvilku Igor s Honzou? a už jsme přes dva hupíky v Královicích. Tam už je fronta na čísla, budíme pohoršení nad naší pamětí a fasujeme divná čísla Přijíždí Fáfi, Kuře s Luckou, je nás zase slyšet Kolíkáč polyká doušky nemrznoucí směsi, prý v těch jeho hypersonických rychlostech obyč kapalina přimrzá a nejedou mu nohy Časovka sama začala už cestou na start, 10minut před mým startem mi zase syčí zadní kolo, sakra Alánek mi povzbuzuje, vyloženě si to užívá a hlásí mi každou minutu kolik mi ještě zbývá. Nezapomenu na "máš 4 minuty, jejda, mě to jde vlastně špatně, máš dvě minuty a měl by jsi sebou hodit" No stíhám to jen tak tak a vyrážím. Zezačátku jsou dva nechutné kopce, dávám si jak zvíře a zatáčím na hlavní, skoro nemůžu dýchat a fouká protivítr. Lehce se to pořád zvedá až na obrátku. V Tuřanech už lehce nemůžu, otáčím se a vidím orange dres, říkám si kurník ten Kolíkáč jede. Před Hvězdou už vidím že to není Kolíkáč ale Alánek, startoval 2minuty za mnou a už mě má, robot jeden. Skrz Hvězdu mě předjíždí, kopec jako kráva, protivítr a vidina následného magnetu, který jsem si tolikrát vychutnal sám na Jedomělicích mi ubírají síly, ale snažím se, vidím před sebou stále se přibližujícího se závodníka který startoval přede mnou, na otáčce už jsem kousíček za ním, otáčím a dřu jak mezek s větrem v zádech. Chlácholím se že už to bude jenom z kopce, svatá prostoto, neměl bych si takhle lhát Rychlost jde nad 45km/h, skoro nevidím a najednou v protisměru Kolíkáč, řveme na sebe navzájem "MAKEJ" a šlapu co to dá za tím přede mnou. Skrz Hvězdu drtím 53x12 a rychlostí kolem 62km/h ho předjíždím a snažím se cuknout aby se nezahákl. Daří se a hurá do "vlnek" směr Slaný. V zatáčce ve Slaném už to fakt bolí a těším se na ten sjezd dolů, jak si odpočinu. Ale ono tam fouká proti jako blázen a tak musím šlapat. Už do toho dávám všechno, říkám si už jenom jeden kopeček a jseš tam! Tak makám a hurá cíl... Čekám na Kolíka, kontroluju čas a je to tak. Dal jsem Kolíkáče Dojíždíme k hospodě, povídáme, plní zážitků a laktátu, překupení do fronty na pašíka a usazujeme se v budce kde se ráno odbývala prezentace. Kolíkáč si libuje že aspoň nezmoknem a opravdu se lehce rozprší Potom už vyhlášení, Kuře na bedně, loučení a rozjíždíme se do Prahy. Opět s Kolíkáčem a Alánkem, snažil jsem se jim uniknout k Fáfí do Corsičky, ale nemělo to moc pochopení A tak jedeme dom, Kolíkáč pořád prohlašuje cosi o dnešní dvoustovce, to teda ne, jsem gumovej a do kopce to nejede. A že jedeme do kopce vlastně pořád. Ještě maj kluci moc přímá nápad si to protáhnout někam k Zelenči, ale Alánek nás už opouští, tak to ohybám na H.Počernice, k pumpě na bagetu a pití, mám už fakt hlad. A tak sedíme u pumpy v židličkách, dlabeme, povídáme, jsem moc rád že vim kde jsem a jak to mám daleko domu Kolíkáče opouštím v Měcholupech a jedu přes Skalku domu, sotva slejzám z kola. Hurá, přežil jsem to

ČASOVKA DRUŽSTEV SPÍCÍ PANNA

Strejda - Spící panna

Kratka predmluva: Pijde do bordelu chlap, vezme nejakou holku, jdou do pokoje. Po 10 minutach holka vyskoci z toho pokoje a jeci: „Nu to je hruza, hruza, hruza!!!“ Tak bordelmama mu radej posle zkusenejsi. Ale po 15 minutach ta taky vyskoci a jeci: „Nu to je hruza, hruza, hruza!!!“. Tak nic se neda delat, povest podniku se musí zachranit. Tak bordelmamá si namaluje rty a jde tam sama. Po hodine a pul vyjde ven, na chvilku se zamysli a povida: „Ale jo, hruza... Doknce by se dalo ric ze i hruza, hruza... Ale hruza, hruza, hruza - to teda rozhodne nebyla.“ Takze pokud bych pro hodnoceni svého utrpeni při tomto zavode pozil takového jemného odstupnovani, tak bych řekl ze hruza to sice byla. Dokonce s urcitou nadsázkou by se dalo ric, ze obcas to byla i hruza, hruza. Ale hruza, hruza, hruza - to ani zdaleka ne. Jinymi slovy – jelo se paradne, Semik a Pilka tahali vzdycky vic, nez predem dohodnutych 30 sekund, mne tech pulminuty vzdycky bohate stacilo, Hanata jsme po urcite chvilce tahani zprostili. Prumer 36,4 km/hod je na chlup stejny jako loni. Ještě před startem jsme si rekli, ze by nebylo spatne dojet nekoho z tech před nami. A opravdu se to povedlo: tesne před cilem dojeli jsme odpadlika s cislem 1 :).

UAC DRÁHOVÉ OMNIUM

PeBe – prvně na dráze

Včera jsem se zúčastnil prvního dráhového závodu na Třebešíně. Sám za sebe musím říct, že je to super, strašně moc se mi to líbilo, i když se nás sešlo jenom 7, rozhodně mě přišlo podpořit asi nejvíc kamarádů, všem moc děkuju za podporu a povzbuzování. Tohle odvětví mě vždycky moc lákalo a tak jsem byl smutný, když jsem na ohlášené omnium nemohl dražit, naštěstí předpověď nebyla optimápní a tak to bylo přesunuto na včerejší odpoledne. Proběhlo pár mailů, dostal jsem od Ondry Seidla pár doporučení a bylo rozhodnuto. Po práci se scházím s Květou, jdeme na limču a potom na velodrom, kde už jsou všichni, krouží se po oválu za motorkou a borci se rozjíždějí. Květa mi bere kolo, že si to musí tady taky projet, aspoň mi vyzkouší délku klik jestli neškrtají o klopení. Neškrtají ;-)) S mým cityteroristickým kolem jsem tu za chudého příbuzného s asi nejlehčím převodem, no nechám se zvíkat, řadím se za motorku a osahávám si dráhu. Je to boží, chce to rychlost, ale pocity super. Rozprava, vysvětlení disciplín a jdeme na to. První je měřené kolo s letným startem. Po prostudování videí a chlapců co jeli předemnou se rozjíždím dvě kola, poslední zatačku vyjízďím až ke hrazení a pouštím na výjezdu dolu, šlapu co to dá a vrtím se celé kolo. Fakt se mi to rozjelo, první zatačku úplně zírám jak mě to klopení tlačí do sedla, boží pocit, rovinka, tuhnu , poslední zatačka a cíl, uff, SUPER. První disciplínu mám za sebou. Druhá je stíhačka na 9 kol, kdy jedou dva proti sobě, s pevným startem. Start a mažu, snažím se držet stejnoměrné tempo, lehce nad 40km/h. Na odlehlé rovince lehce fouká, ale držím to. První tři kola celkem jdou, ale potom už mi tuhnou nohy, předposlední kolo mám nejpomalejší, klesá mi rychlost pod 39km/h, tak do posledního kola dávám všechno. Cíl, kolega odnaproti mě nedojel o kolo, super. Najednou na mě křičí že mě předjíždí horem a maká. Je mi to divný, ale nemám už sílu něco podnikat. Nakonec se to v cíli vyjasnilo, on jel o jedno kolo navíc Odpočívám, povídáme si a připravují se rozjížděky na "hromadný" závod na 10kol + jedno zaváděcí. Jedu v první rozjížděce, ve čtyrech. Jede se celkem svižně, kolem 35km/h, nějak se vždycky dostanu do čela, ale je mi to jedno, užívám si to jako hrom. Dvě kola před cílem si chlapci vyjedou nahoru, spustí se přede mne a tím končím, dojíždím čtvrtý. Potom se jede druhá rozjížděka a podle pořadí se to rozdělí na malé a velké finále, malé já a dva další, velké zbylí čtyři. Jedeme malé finále jako první, už se smráká, tak jenom na 6+1 zaváděcí kolo. Jedu zaváděcí první, potom to zase celkem odtáhnou, ale nikdo přede mne v předposledním

kole nejde, tak za to na čáře posledního kola беру a rvu to jako prase, z posledních sil a na pásce jsem asi o 30cm PRVNÍ!! SUPER Potom velké finále, Ondra Seidl odpárán, ale v klidu si dojíždí ;-)) vyhlášení je za 5 minut, má to pevně v rukou Jakub Charvát(doufám že to byl on), jsem celkově pátý, super, nebyl jsem poslední a jméno vítěze po mě nechtějte, byl jsem tam poprvé Potom nasadit světla a tmavou Prahou za Kuřátkem do Řezu. Skvělé zakončení. Konec duševního výplachu, zdar

LIBUŠÍN

Bigmig – Libušín

Tento report bych chtěl věnovat našemu věrnému, stále veselému a po Králi zlomenému doktoru Kolbabovi. Mám ve svém portfoliu už hodně dokončených závodů, ale etapový závod jsem ještě nikdy celý neabsolvoval. Proto jsem vyslyšel pozvání Dr. Ing. Kolbaba, IT specialisty z klubu fanoušků cyklistiky z Kladna u Prahy, na závod UPC. Unie Profí Cyklistů, dříve cyklistů amatérských. Amatéra jsem tam kromě pár příchozích žádného neviděl ... A takového závodu jsem se zúčastnil. Počasí jako vždy v sobotu ideální. Déšť, vítr a snad jen sníh chyběl. Zajímavý úkaz se mi stal při cestě na závod někde u Unhoště, kdy pokračující fronta ze západu mi chrlila déšť do obličeje, vítr strhával kolo do škarpy a do zad mi pralo ranní sluníčko nad Prahou, kde ještě fronta nebyla. I přes tyto překážky jsem se dostal do Libušína. Tedy pardon do Bratronic. Trasa se letos poprvé přesunula z Libušína do Bratronic. Bylo by na první pohled logické přesunout závod do sousední Bělče a využít tamější čáry na silnici z Bělečských okruhů , ale nakonec nedošlo k matení nepříteli. Prezenci provází zima a chlad. Obloha se sice protrhává, ale jen zvolna. Úvodní časovku 8km poznamenává mokrá silnice. Mě poznamenává půlroční výpadek na závodech UAC. Ještě více mě samozřejmě poznamenává Dr Kolbaba, který věděl kam mě posílá, proto logicky vůbec nepřijel , poslal za sebe neadekvátní náhradu v podobě Vítka. No nic. Ač jsem zvyklí se před závodem svléci, naopak přidávám vestičku a vzhůru do brdků. Časovku jsem nejel od Křivoklátského pekla, tak neočekávám žádné zázraky. Ono se to v tom větru a vodě ani nedá nic čekat. Vyjíždím chvíli před jedenáctou, kdy silnice významně usychá. Nakonec to není úplný propadák, jen rychlejší to asi už nebude .Časovkou jsem se trochu rozehrál a teď vyčkat těch pár hodin do začátku odpolední první etapy. Přes oběd se bohužel ještě ochlazuje a vítr rozhodně neskomírá. S blížící se druhou hodinou se našťestí počasí trochu vylepšuje, ale všudypřítomná zima nikoho ven z hospody neláká. Start první etapy. Prvních pár km visím ve sjezdu, co to dá. Rychlost mě hned od začátku dělá problémy. První brdek jsem přežil, druhý-delší znamená konečnou stanici. Byl jsem zvyklý, že se tímto způsobem disconnectilo se mnou pár dalších borců a jelo se dál, ale žádní další už nebyli . Přede mnou jen jeden osamělý šlapkovský mohykán a za zatáčkou v kopci Kolíkáč. Ajajaj. To to pěkně skončilo. Vlastně začalo. Kolíkáč nevytlačil gulášek se šesti a byl utracen o brdek dále. Jedem tedy druhou, tentokrát týmovou časovku. Ne už na 8km ale na 80km. Říkám si, že není možný, aby se jelo takhle rychle, ale ono se asi takhle rychle jezdilo vždy, jen ti co jezdili s námi už nejedí a není stébla kterého se chytit. No začátek tedy neradostný, ale přece to nezabalíme. Vítr s námi hází ze strany na stranu a Kolíkáč se už po očku poohlíží po balíku č. 2. Ten nás taky samo sebou dojíždí již na konci prvního okruhu . Mamamia. Čelo prosvířtělo podobně jako první balík a nemá smysl se chytat něčeho, čeho se chytit nedá. Pomalinku čekáme na další díl dalšího balíku a Diabla skupina s děvčaty na sebe nenechává dlouho čekat. Nasedáme a celkem zpočátku se jede velmi komfortně. Ovšem to je hrubý omyl. Za lesem před odbočkou do Bělče se jedou najednou takový kule, že přestávám vnímat okolí. Najednou nechápu, že jsem ještě in a mizející balík nějakým zázrakem chytám. Typické pro balík UAC je vždy za to vzít a někoho urvat a pak chvíli zase šlapat vodu . Poté, co jsem doplápolal do bezpečnějších míst skupinky a pobral druhý dech jsem zjistil, že jsme kolegu ze šlapek ztratili. Kolíkáč měl

naštěstí už guláš v sobě tak se udržel. Dávám si pozor na nástupy a tak žiji ještě další kolo. Protože však 2. balík zatahuje do vozovny a náš zbytek prvního balíku čeká ještě jedno kolo, není o optimismu ještě rozhodnuto. Nic naplat 4. kolo musíme s Kolíkáčem sami. "Vidíš pořád, se zdráháš jet se mnou časovku dvojic a teď si se dočkal" a hned dvojnásobně. Před náma nikdo, za náma nikdo. Karty jsou jasně rozdány. Kolíkáč se zjevně už probral po obědě a vesměs mě táhne do cíle. Průměr přes 32km/h, převýšení 1000m a vítr mě drží v rozpacích, mám-li plakat nebo křičet radostí, že jsme v cíli. Uvidíme zítra. V neděli se chystáme na závěrečnou etapu. Počasí se významně zlepšilo, už není taková zima, ani mráček nepřekáží, zato vítr ten jaksi zůstal. Ráno přijíždím do Bratronic téměř o deset min dříve, jelo to o poznání lépe, a už jsem i nažhaven. Trasa je téměř stejná, jen kopcovitější, delší a hlavně v protisměru. Startujeme v 10hodin a tempo je zjevně velmi pohodové. Nikomu se nechce proti větru tahat pilu. Dokonce si můžeme s Kolíkáčem i prohodit pár slov. Po odbočce za Bělčí, kdy boční vítr dělá divy náhle jede auto v protisměru. Jedu si zřejmě trochu netakticky podél pravé krajnice a to se mi stává osudným. Musím zpomalit až téměř zastavit a balík se natahuje více a více. Naštěstí nejsem opět sám a se třemi chlapci příchozími pokorně pokračujeme dále. Co dělat. Tak zase jako včera časovka družstev. Je to sice příjemnější ve čtyřech, ale už čekáme na 2. balík. Ten přijíždí cca ve stejnou dobu jako včera a za ním hned šikovná 4 členná skupina, které se chytáme. Je to tedy stejná písnička. Dá se říci, že závody ráčkují jako vejce vejci. Vezeme se společně opět do konce třetího kola, kdy se naše skupinka zase rozpůlí. Mezitím jsme ovšem nabrali Lénu, kterému sednul více včerejšek než dnešek. Já mám oba dva dny vzácně vyrovnané. Držím si to svoje skvělé poslední místo. Nikdo mě nemůže ohrozit, protože ty za mnou všichni vzdali. Nevadí, já se nebojím a po DNF se neohlížím. Po třech hodinách a téměř deseti minutách mám vše za sebou. Kolíkáč mi nadělal celkem 8 minut a zaslouženě skončil přede mnou. Byl to krásný podzimní závod. Opravdu jsem si ho užil ať už v dobrém, nebo v tom bolavějším, ale jedno si nemohu odpustit. Pokavaď na UAC zase nezačnou jezdit amatéři a turisté, tak to bude vítězství Pyrhy. Jó UAC už není UAC, Libušín už není Libušín a pan pořadatel Dr. Kolbaba už taky není to co bývalo. ... My přijdem blíž, my přijdem, my... přijdem... My slyšíme, my slyšíme!

Léňa – Odjel jsem zezadu

Křivoklátské peklo mi uteklo kvůli nedoléčenému nachlazení, vrchol roku Král kvůli pádu v Roudnici, už jsem nechtěl přijít o další klenot z letošních závodů a na Libušín nebo-li Bratronic vyrazil. Cíl byl jednoduchý, dojet nejlépe s Kolíkem. Cíl na to, že jsem přes měsíc na kole nesesedl dost odvážný. Tentokrát vynechám obvyklé přípravy, pocity některé okřídlené šlapky mají ráději krátké reporty.....

1. Etapa – časovka 8,2km

Povrch krásného vlnitého okruhu je mokrá především v lesním sjezdu, neberu tedy nástavce a chci jen dojet bez pádu. Od startu fouká krásně do zad, silnice ještě mírně klesá, připadám si jako Cancellara, kdybych měl převodník aspoň s 53 zuby těch 70km/h by určitě padlo, takhle to valím kolem 60km/hod, kopec z Bezděkova mě vítá svým 12% začátkem, házím kašpárka a šmrdlám to k vrcholu, zapozuji pro dvorního fotografa snad všech amatérských cyklistů (je to borec, ento chlap!), sednu na své nové sedlo a pokračuji ve šmrdlání, po pár desítkách metrů vidím v dáli Míšu, přehodím si o dva pastorky dolů, zaberu (cítím tříslu, ale rvu to tam ještě bych jí rád stihnul před vrcholem) do plna musím té naší bojovnici dodat psychické síly! Vzalo mi to dost sil, ale povedlo se a poslední metry ukrajuji deset metrů před Míšou a snažím se z ní svou přítomností vymáčknout co nejvíc. Na rovince mi Míša dává jasný příkaz: Jed! Házím velkou a jedu. Ve sjezdu jedu na jistotu, v klídku kolem 40km/hod, radši moc nebrzdím, hledám nejsušší stopu sleduju odstup Míši, která se mírně přibližuje (je to prostě dračice), ale v zatáčkách už o Míše nevím. Kopeček před Bratronicemi není prudký, ale celý proti větru, ikdyž nechci musím se vymáčkat jako citron, přeci jet pod 13km/hod při časovce

není důstojné, už stačilo v Bezděkově . V závěrečném sjezdu musím před sebou tlačít celej vlak, ale do cíle přijíždím za 16:06. Nespádl jsem, pošetril síly na 2. Etapu, spokojenost.

2. Etapa – 83km

Na startu se řadím za Kolíka s cílem držet se ho jak klíště. Tento nápad bohužel kocčí už po sto metrech. Nepodařilo se mi napoprvé zacvaknout, balík ujíždí s ním i Kolík. Musím to rvát hned na začátku už tam mám přes 60km/hod a stále mi odjíždí!!! Kadenci mám přes 120, ještě, že v zatáčkách se to mírně sklidňuje a můžu se zaháknout do chvostu balíku nebo spíše hada. Brdek do Družce se jede na velkou, posouvám se do druhé řady od zadu, Kolíka nevidím, ze strachu z pádu se neotáčím jen tupě sleduju pláště před sebou a lehce houpajícího Alánka na pravoboku. Připadám si jako v Roudnici, proti větru se mi moc nedaří se schovat, musím si ten chvost pořádně odřít, každá zatáčka znamená nástup, prostě jsem jak na gumě, jsem rád za každý brdek kde se tempo stabilizuje. Z Bělče jedeme hodně přes 40km/hod do Bratronic zase 60km/hod, celkem to po prvním kole dává průměr 40,5km/hod! Jsem bez Kolíka, bez klasiky a už i bez balíku. Na začátku druhého okruhu mi vše na rovince odjíždí, prostě jsem tam více než 71,4km/hod nedostal a vzniklou díru už nemělo smysl sjíždět. Naštěstí jsem nebyl jediný a díky borci z Královic jsem si sjel Pebeho s Kubou Šnajdrem ,Honzou M. ze Stodůlek a borcem z Bike Teplice. Pebe tahal jak zvíře, připomínal mi Kolíka z loňského Krále, každou chvíli na špici mi přibližoval klinickou smrt a měl jsem hodně blízko k odjetí ze skupiny zezadu. Mám toho kluka rád, ale když byl na špici tak bych ho rozkrájel jak hada! Nevím jestli naštěstí, ale ve třetím okruhu to Pebe zabalil a z našeho balíčku vystoupil. .. Ve čtyřech jsme si sjeli ještě dva borce, rovnoměrně točili (no rovnoměrně, já nejméně...). Před Bělčí se kolem nás mihne Pendolino z druhého balíku na které díky velkému rozdílu rychlostí nikdo z nás nereaguje. V posledním okruhu po brdku ze Lhoty nastoupil kolega ze Stodůlek a tím nás roztrhal, zůstal jsem jen s borcem z Královic, kterému jsem opravdu nebyl schopný sřít a jen jsem se vezl. Ještě zaregistruji Jestřába, který mocně povzbuzuje, ale kde nic není tam už nepomůže nic a vůbec na jeho přenos energie nereaguju. Královičák chce závodit tak mi před Bělčí odjíždí také on. Do cíle dojíždím jako troska za 2:23:47hod.

3. etapa 96km

Po pár hodinách odpočinku razíme na třetí královskou etapu. Tentokrát kluci z čela nikam nespěchají (vědí co je čeká, a kde se rozhoduje) a dá se jet v poklidu. Jen si hlídám abych o nikoho neškrtl. Jediný krizový okamžik přichází na rovince v lesíku, kde musím kvůli kolizi před sebou skoro zastavit a docvaknout si balík, který se řítí dost přes 40km/hod. Vše se dá, Kolíka mám na očích, ale jen do Bezděkova, kde začíná první zkouška. Z které opět propadám a pomaloučku odjíždím zezadu. Nebyť Kolíka odpadl bych mnohem dřív, ale když jsem viděl jak do toho buší nemohl jsem ho nechat odjet samotného.... Vymáčkal jsem ze sebe všechny watíky snad i z paty a udržel se. Na vrcholu se před námi vytvořila pěkná skupinka s Alánkem, ztráceli jsme na ni max. 50m, ale já jsem nezmohl nic, Kolík dřel jak ufon, ale nikdo jiný se nenašel. Díra se zvětšila ve sjezdu na 100m a v Bratronicích jsme to vzdali. Alánku, sbohem a šáteček. Na Kolíkovi jsem viděl smutek, zklamání a obrovský zmar. Bylo mi moc líto, že jsem mu nebyl schopný nijak pomoci. Scházelo tak málo.... Pokračovali jsme jen ve dvou, protože další kolegové se rozhodli, že pojedou ve dvou sto metrů před námi... Čekali jsme na druhý balík. Za Ploskovem nás nabírá TGV Krob, Kakač, Vitáček. Pořádně se napiju a užívám si 50km/hod v závětrí, jsou to jen tři vagonky, ale ta síla! Nádhera, jen pro toto svezení stálo za to tuto etapu absolvovat! Ve stojce z Bezděkova nám samozřejmě odjíždí, zatímco mi s Kolíkem kašpárkujeme, tak TGV si nechává velkou. Ještě než vyjedeme na vrchol tak nás dojíždí skupinka vedena Kaprem. Tato naše Šlapka roku 2009 si to táhne dle sebe, jen tak mimoděk nás vyzve ať se svezeme. Řadíme se, tempo je o dost rozumnější než před tím v TGV, ale i tak si v kopci do Bratronic musím v posledních metrech dost dávat. Poprvé v tomto roce se mi podařilo jet ve skupině s Radkem , kterého Kern nechal

svému osudu? (No prostě jako ve šlapkách , snad to už Radek ví, u nás jsou dveře stále otevřené....). Moc jsem si neužil ani tohoto zajímavého balíku a po Bělči jsem odjel zezadu. Zůstal jsem sám a jediným mým společníkem se stal tachometr, který ukazoval 53km. Hodil jsem malou, vytáhnul řezy a zkoumal funkce svého nového tachometru. Vlastně až do teď jsem si je ještě neprojžděl. Teplota 21,5C, průměrná kadence 87, max. 131 apod. Docela foukalo, km ubíhaly pomalu, naštěstí před Bratronicemi mě dojíždí i poslední balík druhého balíku, kde se zdravím s Orlíkem a Bigmigem s kterým se dám hned do družného hovoru, z kterého nás vyruší závodící OndraVojta, prostě v tom je ta naše amatérská cyklistika krásná, závodíme i o třicáté místo. Poslední okruh odkroužím ve společnosti Bigmiga, borce z Biku Teplice a jednoho prošíteho borce z Bítovské. Na špici se vůbec neukazuju, jen se nechám dovléct do cíle. Trať se nepodařilo sdolat pod tři hodiny, ale 3:10:26 je průměr nad 30km/hod takže spokojenost, ikdyž za mnou už nejspíš nikdo nepřišel.... Prostě jsem odjel zezadu. P.s. – To si to zase ten okřídlený nepřečte.....

STODŮLKY-KARLŠTEJN-STODŮLKY

Kolíkáč – Stodůlky byly fajn!

Do oranžova zapálení týpci vyhecovali předstartovní atmosféru letošních Stodůlek na maximum, ještě si odlehčit u plotu a jde se na to. Jedeme za zaváděcím autem, které jede stále 25-30km/hod., což v některých pasážích směrem dolů vyvolává nepříjemný odér spálené gumy. Okolo Makra doprava a zkusit se dostat co nejvíce dopředu, kopec od viaduktu v Řeporyjích rozhodne, v jaké skupině se člověk usadí. Kuře vedle mě hlásí, že toto vůbec nemá rád, nervozita stoupá, kvalita silnice též . Konečně, praporek z auta zamává a šrot začíná. Předemnou Diablo, toho chci dnes uviset, balík se už krásně natahuje, na čele se usadily amatérské rakety. U mě dobré, Diablo za mnou, přede mnou na dohled Bobek a Johnny. Je tu horizont s větrem, už je to pěkně nadělené, žádný kompaktní balík, ale spíše se jede lajna, snad to sjezd na Zmrzlík trochu pospojuje. A zase do plných, člověk nesmí zaváhat, jinak je to v čudu. Ostrá vymetená zatáčka k Ořechu, Diablo s Léňou jsou tu též, před námi se tvoří pěkný balík. V něm by chtělo jet, zase stíhací lajna, věřím, že kluci taky hodí háček. Boční vítr dělá své, každá větší mezera se krutě trestá. Jsme v Ořechu a jedu asi v 30 lidech, je tu Alánek, Bobek, Johnny, otáčím se zpět, ajaj jedu úplně na chvostu a za mnou nikdo. Sakryš, Léňa a Diablo tu nejsou ...V Chýnici raději řadím malou a točím a točím, síla balíku je zase vlnou, která člověka vcelku bez bolesti vynese až nahoru. Kuchařem profrčíme a řítíme se karlickým údolím. Alánek neúnavně tahá špice, zatáčky někteří mistři nesmyslně střihají a nedrží stopu, o adrenalin není nouze. Jsme v Letech a čumím jako vrána, dojeli jsme čelo, Kuře, Malina a Kapr tu výletují . Rychle do sebe narvat pár hltů z bidonu, ještě mít tak odvalu a nacpat se dopředu, ale první hup nad Lety ani nebolí, jede se stále rozumně, zatáčka ke stoupání na Mořinu, krásný to pohled na naše barvy, jak směle bojují. Je tu i Miloš Krejčí na svém zimákovi, u cesty stojí fandící Pepa Vejvoda, který žene svoji vosu Ivana Kavulu na zteč. Teď nepovolit, Johnny koukám, že taky není úplně ve své kůži, ale blíží se prémie a Kuře začíná mávat křídly. Hůůů, tak to je pro mě už bohužel hodně nestravitelné tempo, Miloš Krejčí odlítl dozadu a s ním asi 2 borci, já ještě zoufale plápolám za Varta dresem, ale zdá se, že dnes jsme skončili, vítr začíná dělat svoji práci a nemáme sil se docvaknout. V ostré levotočivé zatáčce před Mořinou, už jen mohu zamávat skupině, kde se v pohodě veze i Johnny. Do háje, to je škoda! S Vartou to rádoby zkusíme, skupina se i přibližuje, ale je to jen optický klam, oni stoupají v prudší části kopce, Varta hlásí, že si musí odlehčit a tak rezignovaně sjíždím Hlásnou a cestou k otočce fandím čelu a závistivě pokukuji po orange chumlu. Sežeru tyčinku řádně zapiju a vydávám se na cestu zpět. A hele Varta už se blíží a za chvíli Miloš, který jede ve 3 lidech a po chvíli se už žene Kubajz, Quit, Diablo, Kajman a Léňa v mnohahlavém balíku. A pak další a další Šlapky, radost pohledět. Vydrápal jsem se na

Hlásnou a jdu si taky ulevit do příkopu. Vartu jsem nechal ujet a čekám na Miloše, to je pan závodník, s ním to zkusíme roztočit a dojet do cíle. Je tu i David Marek, s ním jsem už zažil pár skupinek. Docela se to rozjelo a tak za Kuchařem jsem naprosto konsternován, když se vedle mě zjeví rozjařený Kubajz se slovy "máme Tě!" Dotáhl na nás asi 15 kousků, cedím se na konec balíku a jen čekám, až na mě vybafne Léňa s Diablem a Kajmanem. Ale oni nikde. Kubajz na rovinách rozjíždí svůj šrotovník a chce nás asi všechny semlít. Varta už je na dostřel a za Zmrzlíkem je naše. Sjezd do Řeporyj raději dopředu, rozbitý asfalt a blízkost cíle dělá své, kousek ode mě líznutí a tvrdý úder od matičky země do helmy, uť to byla šleha, ale borec našťěstí vstává. Cílový brdek pěkně na malou a točím a točím, abych se šťastně překulil přes cílovou lajnu. Pak už jen povzbuzování a kecačka s dojetými Šlapkami, jo bylo to fajn!

Léňa – SKS trochu jinak

Zkusím popsat celou přípravu amatérského cyklisty, který jezdí aby žil.

Pondělí 7.9.

- po Libušinském víkendu volno

Úterý 8.9.

- cesta na kole do práce na pohodu, z práce díky nedostatečnému osvětlení a pozdních hodinách spíše časovka, kterou se zapadajícím sluncem prohrávám a v Hostivaři mě zastavují kluci z pomáhat a chránit, první letošní pokuta

Středa 9.9.

- po patnácti hodinách v práci není nálada na žádnou aktivitu, volno

Čtvrtek 10.9.

- budíček v 3:30 a hurrá do práce. Z práce hurrá do Kolodějí. Jako obvykle kolodějský balíček nešetřil nikoho, nechtěl jsem jet sám, musel jsem makat a jen díky klukům od Vokolků jsem přežil. Spíše závodních 98km

Pátek 11.9.

- budíček v 3:30. Tentokrát do práce bez kola.

od 18hod návštěva svatby kamaráda, do 1:30...

Sobota 12.9.

- budíček v 5:30. Čeká mě práce na baráku. Celkem od 8hod do 19.40 bourání cihlového komínu, úklid sutiny do valníku, nanošení materiálu na stavbu komínu nového tzn. 3x paleta materiálu. Uff nemůžu chodit, třísla se ozívají.

Neděle 13.9.

- po čtyřech hodinách spánku vyrážím na sraz s Kolíkáčem, a hurrá do Stodůlek. Nohy tvrdé, no co, na start musím, přeci nedám Fáfi třináctý flek zadarmo!

- 10hod Start.

Úžasná oranžová atmosféra, tolik šlapek jsem snad ještě neviděl, nádhera. Hned od startu se prosévám do zadu, nemám zájem o pád, Roudnice mi stačila. Do Řeporyjského rozdělováku najíždím zezadu, rvu ho na velkou, ale chybí mi šťáva. Když vidím kolem sebe Kolíkáče jak mu to jede, bojujícího Diabla nedá mi to a jedu krefff, podaří se mi udržet skupinky s Kolíkem. Ve výjezdu z Chýnvice mi skupinka s Kolíkem odjíždí, Diabla je za mnou, kašlu tedy na jakékoliv sjíždění a čekám na Diabla a jeho skupinu, kterou táhne Kubajz. Jede se proti větru tak akorát a jelikož to stále táhne pouze Kubajz není tempo rovnoměrné, vůbec nemám chuť jít na špic a pomoci, jen se vezu, víceméně jako zbytek skupinky. Samozřejmě jsme sjeti dost velkou grupou, kterou táhne Quit a Kajman. Pocit zodpovědnosti k týmu ve mně vyvolá snahu klukům pomoci a do sjezdu do Karlíku táhnu špic co to jde. Po odstředění si prohlížím balík co je tady za lidi, jestli má cenu se snažit o udržení ve skupině. Většinu lidí neznám, veze se s námi Lu, vyhlížím ještě naší Divou Báru, Fáfi nebo Míšu, ale holky tady nejdou, škoda. Se skupinou zůstanu. Až do Let se jede v poklidu, borec s číslem 700 jede jak smyslu zbavený, jet za ním představuje obrovské riziko kolize, stále brzdí, nedrží směr no

antiturista. Na Libušině jsem si nařikal, že na UAC nejezdí hobíci a teď když je tady mám, tak bych je nejradši hodil do škarpy! Na Mořinu si v závěru dávám jak zvíře, začínám si uvědomovat, že i tato skupina je na mě moc. Na startu jsem říkal Quitovi, že bych ho rád uvisel a teď vidím, že to byl sakra těžký cíl. Na rovince do Karlštejna je čas si prohlédnout čelo závodu, kde mě těší účast Maliny a Kuřete, v dalším balíku aktivní Alánek, Bobek a Johnny za nimi Kolíkáč prostě všude někdo. V kopci z Hlásné se jede od začátku kašpárek, ale i ten mě zatraceně bolí, po prvním zlomení kopce asi deset lidí vepředu zrychlí z rychlosti 21 na 22 a začínají mizet, držím se zadního kola Quita, který do toho dává vše (stejně jako já), absolutně mě nenapadá, že bych se za nimi vydal, prostě hlava řekla ne, nohy souhlasí. Na vrcholu už máme ztrátu asi 50m, jdu na čelo že si skupinku sjedeme, ale vidím, že za mnou jsou dost vyčerpané korálky, nemá smysl, abych se o něco pokoušel sám, když jsem byl rád, že jsem. Teď jsem si řekl, že prostě do těch pár km do toho dám vše, snažím se být co nejvíce na špici a jet kreffff. Když už mám tmou nechám se na chvíli vystřídat Quitem a Kajmanem, ale jakmile se odplaví všechna kyselina mléčná, jdu se zase mačkat na špic. Bohužel v Kuchaři odbočuji špatně a tuto mou chybu odnáší Kajman, který se vyvezl se mnou. Zbytek skupiny naštěstí díky Quitově přičinění na nás čeká. Za odměnu jdu zase čedit krefff, tempo není závratné, ale chci tady nechat poslední watty, které po náročném týdnu ve mně zůstaly. Pod cílový brdek, dojíždím naprosto vycuclej, došmrdlávám to do cíle, kde musím pográtulovat Quitovi za jeho super jízdu, nezapomenu na jeho táhnutí balíku na rovinách, prostě rakeťák, Kajman mě také příjemně překvapil svou aktivní jízdou, krásný závod, krásné zážitky (co balík to aktivní šlapky), spokojenost, zvláště když jsem viděl šťastného Kubajze, který mě po třech letech na závodech porazil

KLIKOVY VRCHY

Kolíkáč – Klikovy vrchy to je perla UACu

Klikovy vrchy to je perla UACu, co si tak vybavuji, tak jsem měl vždy kliku i na babí počasí a nejinak tomu bylo letos. Září vcelku vychází a dokážu absolvovat klasický týdenní kolodějský dvojboj a i víkendový závod a tak jsem na Klikáče vyrážel s odhodláním tam nechat všechno a poprat se o co nejlepší výsledek. Ráno jsem se dobře rozjel s PeBem, i jsem rozpochyboval ruce při tlačení auta v Prokopáku, na Zličíně RiC a Honzis a před Hájkem se přicucneme k balíku Pinarella a nabere Diabla s Bigmigem. Kecáme a užíváme si, stejně tak i před startem vládne u orange pohodová nálada, sešli jsme se v parádním počtu. Hned po startu se mi nejede úplně nejlépe, najednou to odhodlání jakoby vyprchalo a jedu údržbu na chvostu, ale rozum velí jed' dopředu, ať jseš blízko čela, tam se bude rozhodovat. První změna sklonu mě naštěstí probouzí a roztahuje plíce, kterým dnes dám ještě pořádně zahulit. Jede se příjemné tempo, špici okupují oranže dresy, Kuře a Malina jsou dokonce v úniku. Okolo Lán se silnice proměnila v luxusní dálnici, zpestřenou kruhákem, kde se to trošku zvedne, ale zatím se kule nejedou, zase jsme po kupě. Blíží se myší díra, první síto, kde to bude bolet. Cpu se dopředu, aby bylo kam couvat, ale v esíčku před myší dírou se dostávám k pravé krajnici, kde už parkuje Vít'a Novák s defektem, pak přede mnou padá řetěz, jen tak tak se vyhýbám a gumuji se nahoru, teď nebo nikdy, tu placku do Městečka ještě musím jet s nimi. Auuuu to bolí, pomalu pomalinku to začíná ujíždět, ale na vršku se formuje stíhací komando, pár povzbudivých slov spolubojovníkům a jsme zpět. Paráda, povedlo se, i když drahocenné síly si myší díra nechala u sebe. Teď se regeneruje, cpu do sebe gel, zalévám to z bidonu a těším se na další gumovačku z Městečka. Před tím však ukázat dres, pokecat s Alánkem, Bobkem, Mírou či Honzise, jsou to vzácné chvíle jet s nimi. Sešněrujeme to do Městečka a točíme to na Bukovou, železniční přejezd se přelítne s děsivými ranami, někdo brousí krajnici, já si nadávám, jak jsem vzadu, okolo mě se přežene Míra Zbuzek, zkouším hákovat, do háje, takový šrot už jsem dlouho nejel. Ale bohužel Míra ujíždí, né o moc, ale mezera se

pomalou zvětšuje, točím jako zběsilej, ale více to prostě nejde. Je tu ještě Honzis, jedu s ním, dejchám jako stará lokomotiva, ale ani na něj nemám nárok. Kopec nekončí, probůh, už nechci, chce se svěsit nohy, sednout do příkopu. Je to v háji, ty už si nesjedu...Zoufale se otáčím, za mnou pusto prázdno, až na pestře vymalované kolo, jéé Eda Pinkava. Zvolil rozvážné tempo a v pohodě si mě sjíždí a je na něm vidět, že má dostatek sil si sjet i grupu před námi. Tak hup za něj a znovu šrot. Tupě čumím na jeho zadní plášť, nemůžu ani zvednout hlavu, jednou se mi to podařilo vykuknout před nás, ano, grupa se přibližuje a je v ní i Bobek. Je to jako slunce na konci tunelu, prostě sen. Ale bohužel zůstalo jen u snu, když už jedu zase hranu, že se neudržím ani rovně jet za Edou, tak on si přehazuje a jde ze sedla a mohutnými přískoky se přicucává do skupiny, čímž mě totálně odpravil do věčných lovišť, na to prostě nemám. Konečně svěřuji nohy a je mi krásně. Po chvíli ale střízlivým a začínám si nadávat, proč jsme to ještě kousek nevydržel. Ještě jeden odpadlík si mě sjel, hecujeme se, že to ještě zkusíme, ale nemáme nárok, grupa jede v 10 lidech a my ve dvojici jsme bez šancí. Konec, zase jako vždy, Buková mě odstřelila. Cpu do sebe zase gel, tyčinku a mohutně se zavodňuji. Užívám si alpského sjezdu do Roztok a výjezd na Leontýn. Jakmile si mohu jet svoje tempo, jede si mi skvěle. Báječný pocit doplňuje Léna svým povzbuzováním. Ve škarpe do ruda vypěněný Honzis s defektem. Sjíždím do Zbečna a vnímám krásy zářijového počasí plnými póry, vybavuje se mi Kolbabova prohlídka trati a kontroluji jestli to správně vyfotil a popsal. Jo závory nahoře a tak frčím přes Masarykův most a stoupám do své rodné vesnice. A hele za mnou něco jede, i oranžově se tam zablyskne a pro chvíli je jasno, on to Kubajz a s ním asi 8 kousků včetně Hovorky a Davida Marka. Hovorka si dovoluje machrovský kousek a vyšpurtuje si do Sýkořic a zapadne do hospody prý na malé pivo, aby si nás za odbočkou před Bělčí zase sjel. Sýkořičák uběhl jako voda a na rovině začínáme točit, Kubajz je k neutahání, jeho špice jsou dlouhé a rychlé. Rychle se přibližuje cíl a začíná se pěkně zavodit, nástup stíhá nástup, ale vše je zažehnáno a tak do cílového brdku vjíždíme zase pohromadě. Pěkně jsme si zaspurtovali, prolitli koridorem a zapadli do orange klubka. Díky CFC Kladno, září měli pěkně nabitě svými závody, ale vše zvládli s bravurou jim vlastní. Těším se zase za rok.

RiC – Hamletovská otázka

Co má hamlet společného s klikáčema? Po delší době mě napadlo udělat si výlet. Vrchol sezony, Král Šumavy, je za mnou, ale počasí přímo láká se ještě někde protáhnout. Původní plán, jet Moravský pohár v Hamrech ztroskotat a jako vhodná náhrada se jevil UAC - Klikovy vrchy. Kluci mě na něj lákali už v Klatovech. Budík zvoní v neděli ráno ve 4:00 hod. Snídaně, cesta autem na vlak a v 8:00 vasedám i se svým karbonovým "miláškem" v Praze na Hlavním nádraží. Cesta metrem na Zličín a setkání s Honzise. Já se z cestovního oblečení převléknu do cyklistického a pak už jen netrpělivě vyhlížíme Kolikáče and his boys, abychom společně vyrazili směr Velká Dobrá, kde startuje závod Klikovy vrchy. Kolíkáč dorazil, ale místo his boys pouze his boy. Ve čtyřech opouštíme Zličín abychom brzy narazili na dosti početnou grupu, kde výrazně převládaly dresy Pinarela týmu. V takovém krásném vláčku jsem byli v Dobré coby dup. Hned potkávám známé tváře. Hlavním tématem, asi i vlivem předcházející internetové diskuze, je hamletovské "tahat či netahat"? Chce se mi říci "táhněte", ale v obavě, že budu špatně pochopen mlčím. Před jedenáctou stojím na startu a poslouchám poslední pokyny pořadatelů. Za chvíli je odstartováno, abychom mohli po pár metrech zase zastavit na červené. Dál už se frčelo jedna báseň. Protože jsem si trať neprostudoval, další postřehy jsou už bez místopisných údajů. A pokud se objeví, jsou bez záruky přesnosti.

Postřeh první

Stále jede pohromadě velký balík. Jako na Králi. Ne tak velký, ale tak dlouho. V kopci vždy někoho předjedu a jakmile se začne sjíždět všichni opozdilci se zase cpou v protisměru dopředu. V jednom mírném klesání si štrejchneme se sousedem řídítky, hned jsem dostal

vynadáno. Nemám pocit, že bych něco zavinil a později mi to potvrdil i Icemen, který to viděl zezadu. Nebudu se hádat, nejhorší je srážka s blbcem

Postřeh druhý

Táhlý kopec, lepší část balíku se začíná vzdalovat, stejně jako já se vzdaluji té horší. Předemnou pár jedinců, které sjíždím. Poslední je slávistický dres. Štíhlá postava a absence jakéhokoliv přebytečného tuku naznačuje ženu. Že by Lu? Takže tu máme znova hamletovskou otázku - "tahat či netahat"? Lepší část balíku je ještě stále na dostřel a vypadá to, že bychom je mohli docvaknout. Vyrovnává se s Hamletem houknou na dívčinu ve slávistickým něco jako "Pojď, pojď..." a snažím se balík dojet. Vidím, že mi visí za zadním kolem a takto společně dorážíme do lepšího balíku. Odměnou je mi poděkování.

Jen tak na vysvětlenou: nehrál jsem šachovou partii, ale jel jsem cyklistický závod, kde mi v dané chvíli Lu byla parťákem snažící se o to samé: schovat se v balíku a přežít.

Postřeh třetí

Sjezd (do Městečka?) ve mě vyvolává vzpomínky na červnové ustlání si. Neznaje terén podvědomě brzdím více než je zdrávo. Takto se procedím až na chvost a lepší část balíku zase mizí. Tentokrát už nenávratně. Ve stoupaní na Leontýn je ještě vidím před sebou a zdá se mi, že by se dali dojet, ale je to iluze a větrání na špici mě stálo zbytečně mnoho sil.

Postřeh čtvrtý

Další sjezd. Jsem na špici, a za zatáčkou je přejezd. A červená vesele svítí. Zastavím a čekám na zbytek. Zbytek nezastavuje, tak se přidávám k davu a pokračuji. Od rozdělení balíku jsem jel v početné skupině, která se různě trhala a zase sjížděla. Jelo se mi dobře a s chutí jsem se držel v popředí skupiny. Že mě to stojí síly mi bylo jasné, ale nějak se mi nechtělo se zašívát. Kromě zmiňovaného mrhání silami se mi také vymstila neznalost trati. Absolutně jsem neměl představu, kde se nacházím a jak daleko a kde je cíl. Že se blížíme k cílové čáře jsem poznal, až když začali všichni nastupovat. To už bylo na nějaký únik pozdě :-). V cíli jsem byl docela slušně orván a zaplatil tak svoji další daň z nezkušenosti. Cesta domů díky Igorovi byla podstatně rychlejší. Svezl mě do Holešovic a díky němu jsem stihl vlak. Ten samý, co s ním jel i Šutřík, akorát jsme o sobě nevěděli. Co říci k závodu závěrem? Jsem nadšen. Krásná, náročná trať, ale jetelná. Jeden okruh v krásném prostředí a na dobrých silnicích. Není to kroužení na dvou kopcích, kde se jezdí jen nahoru a dolů. Důležité křižovatky byly zajištěny. Pořadatelé odvedli dobrou práci a patří jim za to dík. Pokud to bude jen trochu možné, příští roku přijedu zase.

POSLEDNÍ ŠLÁPNUTÍ – POS

Gejza – taková oranžová fantazie

Je jen několik závodů, kterých se musím zúčastnit i kdyby trakaře padali, mezi ně řadím i šlapkovskou klasiku POS. Letošní POS byl pro mě posledním závodem sezóny 2009 a tak jsem se na něj patřičně těšil. Když jsem ráno vykoukl z okna tak jsem zjistil, že počasí nebude asi nic moc, ale nevodím naskládat věci do auta a hurá směr Hřebeč. Po prezentaci rychle mále rozjetí, pokec se šlapkami hurá na start. Když tak koukám kolem sebe vidím spousta orange dresů a už se těším na parádní šlapkovskou jízdu, i když dávno jsou pryč doby kdy jsem všechny šlapky znal jménem, prostě je nás stále více a více. V 12,00 ředitel závodu mr. Diabolo (myslím, že nám ho pořadatelé ostatních závodů mohou závidět, protože dokáže skoro nemožné) dává signál ke startu a 1 balík vyráží směr Hostouň. První stoupaní pohoda, ale u hřbitova se mi zdá, že se opravdu jede na krev a tak začínám vyhlížet nějakou skupinku, kde bych se v klidu usadil a obkroužil dnešní závod. V stoupaní před Hostouní odjíždí hlavní pole a já zůstávám poněkud vzadu cca 100 m za vedoucí skupinou. Tu vidím celé 1 kolo stále před sebou. Usadil jsem se v cca 6 člené skupině, kterou jsem tvořil já, Léňa Soused a další asi 3 borci, V druhém kole se nám čelo závodu vzdaluje, a mi do naší skupiny nabíráme

odpadlíky a pelotonu. Přibývá Mlhoš, Gavoš a další borci až se skupina ustaluje na počtu cca 12 členů. Pravidelně se točíme na špici a zjišťuji, že v brdkách trochu ztrácím, ale na vrcholech se skupina vždy sjede. Na rovinkách mi tempo kolem 40 km/h nedělá žádný problém a tak projíždíme opět Hřebčí do 3 kola. Za hřbitovem z vláčku pro defekt vystupuje Mlhoš, ale někde nevím kde se přidává Kubajz, který chvílemi rozjíždí šílené tempo, které se mi zdá až zbytečné, jelikož peloton již těžko docvakneme, ale když se mu chce hnát tak proč ne. Jen občas nechápu jeho střídání špice odchod kousek dozadu a zase na špici. Na rovinách se Gavoš snaží roztočit kolotoč, ale ne všemi jezdci v naší skupině je jeho snažení zcela pochopeno a tak se kolotoč moc dlouho nekoná. Opět projíždíme hřebčí, kde nás mohutně povzbuzují Qvit, Iceman, Diablo a další. 4 kolo je ve stejném scénáři jako před tím, jen bych řekl, že rovinky mezi Hostouní-Běloky a Mokotřasy-Hřebčí se jedou poněkud ostřeji..A je to tu poslední kolo začínám přemýšlet co vymyslet abych nemusel absolvovat závěrečný spurt mám zkusit ujet tak silné skupině, nato asi nemám a hlavně se o to pár borců pokusilo a vždy jsme je bez problému docvakli.V duchu si říkám , že jediná šance na pokus o únik bude někde na úrovni Lidic. Tyto plány však ve stoupání za Běloky berou za své, neboť nás dojíždí čelo 2 balíku a naše skupina posílena o elitu druhého balíku trochu zrychluje a uznávám, že z toho se fakt odjed nedá. Vjíždíme do Hostouně a do posledních nevím cca 1500 m nás vjíždí snad 25. Mám se rád a je tam blbě esíčko, nechci se smotat a tak z vláčku vystupuji. Vždyť je jedno zda budu 20 nebo 30. V závěrečném kopci ještě dva borce přespurtuji a ve finále dle mého měření je z toho čas lepší o 3 min než na jaře. To by bylo docela super. Tak a je to zamnou rychle převléct a hurá na vyhlášení a tombolu, kterou nakonec připravím a tři ceny (taky lepší jak na jaře to byla jen jedna). PS díky všem za super den, super závod a super atmosféru PS2 Diablo sorry, ale na Lénu to dnes nějak nebylo závěr měl lepší PS3.Gavoši seš rozený vůdce skupin jen tak dál

Kolíkáč – Centrifuga s čelem

Ráno mě nabírá Iceman, díky, že jsi pro mě přijel, pak vyzvedneme Quita a rozjaření to valíme do Hřebče. Iceman furt mačká nějaká tlačítka na volantu, ale stejně více jak 60km/hod. mu to nejede, tak docela nervuji, aby jsme stihli být v 8hod. před Obecním úřadem, kde máme převzít bránu. Ještě načepovat pro sichr do kanystru benzin do agregátu pro bránu a šílenou Quitovou oklikou málem přes Kladno dorážíme překvapivě přesně. Vytáhnout bránu a agregát, už tu jsou ochotné Šlapky, které přikládají ruce k dílu. Diablo rozděluje úkoly a oranžové postavičky se jen míhají po zamračené Hřebčí. Počasí moc nadějně nevypadá, chvílemi dokonce i spadne pár kapek. Trasěří MTB hlásí, že už je na několika místech pěkné blátíčko, to si závodníci porochní. Začínáme stavět bránu, zažijeme trochu zmatků, ale i hodně srandy. Přijíždí hasiči, policie, chevrolet a i se začíná zaplňovat startovní listina. Všude známé tváře, s každým prohodit pár slov a hlavně uhlídat parkující auta, aby jeli do postraních uliček a nebránily průběhu závodu. MTBáci to mají za sebou, nikdo nemá nárok na hlavního favorita Jirku Chybu, ale ocenění zaslouží všichni, co se vydali na trať. Postávám v cílovém kopci a obličeje většiny borců a borkyň, hovoří za vše, nechali tam úplně všechny síly. Od nás jede Ježek a dcera od Olina, kteří jsou při každém průjezdu odměněni bouřlivým potleskem A už se blíží velké finále letošní sezóny a UACu, start POSu. Převlékám se a jdu se rozjet, je neskutečná zima oproti minulým dnům, třesu se jak ratlík, ale je mi jasné, že až se to odmávně, tak se člověk pěkně zapotí. Stojím ve druhé lajně, i start bude u mě rozhodovat o bytí či nebytí v čelním balíku, a tak nic nechci podcenit. Diablo odmávnul a už se letí vstříc prvním kostkám, za Hřebčí se profil stále mírně utahuje a navíc dnes ještě fouká, ale u hřbitova se zakukávám kousek za špici závodu. Je tu i PeBe a Technik, to je moje motivace, ty určitě dnes musí zůstat za mnou, to by bylo pak zase keců . V Hostouni mě ještě předjíždí Mlhoš, ale pak už ho ztrácím z dohledu a stále jen sleduji, aby se neudělala velká díra a já jí nemusel lepit. Na trati jsou asi 3-4 kritická místa, kde člověk prostě musí vypnout mozek a

pořádně se ždímnout, aby uvisel a pak se mohl zase v poklidu vézt v tomto rychlovlaku. Zatím mám sil dostatek a tak na každé zrychlení dokáži zareagovat, ale stejně tak i PeBe a Technika, jedou parádně. Vrchol blaha přichází na kostkách, freneticky povzbuzující kotel Šlapek, kde hlavními řvouny je Iceman a Quit, vždy okolo nich projíždím s otevřenou pusou, jako bych nasával jejich energii, to jsem nikdy nezažil a vždy si sobě slibuji, musíš ještě vydržet další okruh, to za to stojí . Kluci moji, díky! A zase se daří, kritické magnety visím a visím, aby taky ne, když furt před sebou vidím PeBeho a Technika . Do třetího okruhu ztrácíme Technika, PeBe se ještě skvěle přicucává, navzdory tomu jak furt hlásí, že končí. Potkáváme pár defektů, i Miloš Krejčí chytil jeden na kostkách a začínáme předjíždět pozůstatky druhého balíku se kterými se navzájem povzbuzujeme. Připadám si jak zdrogovaný na centrifuze, každý okruh mě dostává do větší a větší euforie a navíc vždy ty kostky, kde oranjes skvěle fandí. Najíždíme do posledního okruhu, PeBe už odpadl a vypadá to, že ani mě nebude souzeno vydržet. Blbě jsem si najel kostky úplně na ocase, odkud se špatně útočí a navíc na horizontu se to rovná do lajny a přede mnou to dva odpojili, ještě se bezmocně snažím dostat zpět, ale je vymalováno, nepůjde to Dávám se do kupy s dvěma odpadlíky, jeden z nich to už chce úplně zabalit, ale já ne, teď už to musíme postřídat až do cíle, aby nás ze zadu nikdo nesjel. V Hostouni defektí dvoukolo Chyba-Moflar, mají doprovodné vozidlo, které jim to hned vyměňuje a tím pomáhá i nám, roviny okolo Lidic se vezeme společně. Blíží se technický cíl, zase jsem nezvládl nájezd z předních pozic a jistím to zezadu a tak spurtuji jako třetí z našeho minibalíčku. Umístění cíle se povedlo, pěkně na kopci a tak v koridoru vládne čilé zapisování příjíždějících. Za chvíli je to můj spolubojovník PeBe, ještě že jsme nesvėsily nohy, to by nás lapl, lovec jeden . Vidět spurt druhého balíku je taky pěkný zážitek a do cíle stále příjíždějí i oranžové dušičky, který ten pestrobarevný had pěkně obarvily. Sjíždím k autu, převléknout se, pokecat s ostatními a vrháme se na složení brány, do které si skočí rozvášněný PeBe tygra s nešťastným koncem pro jeho kolínko No nakonec jsme ten vzduch dostali ven, i přes ty záchvaty smíchu, které to provázely. Nejvíce mě dostalo, že 3 lidi bránu balili a 5 lidí fandilo a fotografovalo Začíná vyhlašování a tombola, trochu jsem se zasekl u výčepu s Bigmigem a Kolbabou, a tak jsme bohužel přišli o zlatý hřeb v podobě hobla a předání dortu našemu slovenskému bratru k jeho narozeninám. Tleskáme nejlepšímu a pomalu začínáme balit vše do aut a loučit se s letošní závodní silniční sezónou. Ale tím ještě POS09 nekončí, večer se koná tiskovka v Příčném Řezu a pak noční jízda Prahou. No stálo to za to, dlouho budu vzpomínat

Léňa – Tak asi tak

POS je prostě povinnost. Den před závodem jsem úspěšně chytil od rodinky aktivního bacila, který mi úspěšně zvednul teplotu těla nad únosnou mez a působil mi značný bolehlav. Ranní deštík to chtěl vše ještě zkomplikovat, připoměl mi závod z minulého roku, kdy lilo jak z konve, ale bylo to krásné. Navzdory všemu počasí vyšlo a v pravé poledne se mohlo odstartovat. S Kubajzem jsme se přihlásili na start za firemní tým, radši jsem si nebral náš šlapkovský dres, který by mě jistě hřál lépe, ale když za firmu tak trpět ! Tým jsme nakonec byli jediný, takže stačilo dojet do cíle a vítězství bylo naše. K tomu odpovídaly taky mé předstartovní ambice, hledal jsem jen nějakou milou duši, která to se mnou obkrouží. Nabídnul se Milhoš, kterému jsem opravdu věřil, že nebude závodit a krásně se se mnou sveze. Fajn parťáka mám. Řadím se pěkně dozadu, abych nepřekážel a ihned po startu se i tak cedím dozadu, sleduju Milhoše, který mi pomaloučku, ale jistě odjíždí, no moc dlouho mu to svezení nevydrželo, závodník jeden ! Nezbyvá tedy než do toho šlápnout a snad ho dojedu. Ještě před prvním brdkem si ho docvakávám, ale v brdku mi zase odjíždí, mačkat se mi moc nechce tak jen doufám, že s balíkem dlouho nebude a sjedeme se . Nakonec se kolem mě vykrytalizuje skupinka ve které je Soused, Gejza a další čtyři borci. Jak to bývá v turistických skupinkách organizace tady moc nevládne, nebýt tady šlapky tak jedeme jak

stádo, především díky Sousedovi se střídá příjemně, na špici se zasekne jen borec z nějaké černé Slavie, Gejza si to tam také užívá, jinak se všichni střídají normálně v pravidelných intervalech, to jsem poprvé zažil, že se nikdo přímo nevezl! První balík máme na dohled, jen se modlím aby někoho nenapadlo je dojet, nerad bych přišel o parádní svezení. Ještě před cílem prvního okruhu dojíždíme Milhoše a Gavose. Je přešlapkováno . Brdky se snažím jet na čele společně s Gavosem, vyhnu se tím docvakávání na vrcholku a našťestí mě to nestojí ani moc sil. Zato roviny to je boj. Snažím se jet za Sousedem ,za kterým se mi jede nejlépe. Překvapuje mě svou obrovskou silou, v kopcích teda dýchá jak v posledním táhnutí, ale ty roviny to je síla. Tempo je svižné, roviny jedeme především díky lokomotivám Gejza, Soused, Gavos přes 40km/h, špici potáhnou déle jen v druhém okruhu, jinak je jen projíždím nebo tam strávím pár sekund. V třetím okruhu nás dojíždí Kubajz, nechápu co dělal vzadu, ale fajn je tady. Bohužel mu stále není moc vlastní jízda ve skupině, jeho špice jsou zatraceně dlouhé, začínají značným zrychlením a pak je tempo nepravidelné, ale baví ho to tam tak ať tahá. Co je horší , že člověk u něj nikdy neví co udělá. Někdy když nechtěl čekat v kolotoči než na něj přijde řada vyrazil zleva nebo zprava (jak kdy) a šel rovnou na špic, kde opět značně zrychlil, občas jsme ho nechali vyvětrat, ale Soused a především Gavos mu několikrát jasně řekli co si o tom myslí. Je fakt, že v jednom Kubajzově manévru jsem málem vymetl škarpu, no hold musí s námi jezdit častěji v polabí a bude to vše ok . V tomto okruhu nás opouští Milhoš, kterého postihl defekt. Čtvrtý okruh probíhá podobně, hlavním hnacím motorem se stává Gavos, který mi svým stylem jízdy připomíná Kolíkáče, prostě závodník každým coulem. Nabíráme Milhoše. Šlapky hrajou zase prim. V posledním okruhu nás před Hřebčí dojíždí čelo druhého balíku, tempo se zrychluje, promícháváme se s druhým balíkem a úplně ztrácím přehled o tom kde, kdo je. Kašlu na to a jen se vezu. Do Hřebče vjíždím s cílem nesmotat se v technickém dojezdu. Do cíle dojíždím jen setrvačností nemělo ani smysl přehazovat na lehčí, zvláště když na mě svým povzbuzováním Quit vlil minimálně kontejner endorfirů. Jako týmové družstvo jsme tedy vyhráli, jen škoda, že pořadatelé se rozhodli při vyhlašování tuto kategorii zrušit . Organizačně to bylo zvládnuté na výbornou, nepotkali jsme žádné auto, křižovatky hlídané, silnice suché, krásná trať, vynikající moderátor, promování inženýři při instalaci brány Enervit, Lacova vsuvka, šlapky na bedně, prostě se mi to moc líbilo a na nemoc jsem úplně zapoměl, krásné zakončení sezony. Diablo a spol. díky, díky.

Malina – Domácí půda - POS09

Počasí se na samotný závod celkem umoudřilo, nepršelo, částečně se zvýšila teplota na 13°C a silnice už docela oschly. Trať závodu byla stejná jako na jaře. Jen byl posunut kvůli koridoru cíl - krátkém kopci mezi domy. Obvyklý kvalitní UACovský balík. Hned od startu se celkem jede. Z jara jsem věděl, že je dobré do proti-kopce před Hostouňi najíždět více vpředu. Silnice je z jedné strany dost hrbolatá a hlavně úzká. Později se ukázalo, že defektů bylo docela dost. Obvyklý scénář je tento: Najede se do kopce. Čeká se, kdo se zvedne, když ten dotyčný po zvednutí dostatečně zrychlí, tak se zvednou ostatní a na vrchol se spurtuje. Na vrcholu se na sebe utrhá skupina mezi sebou podívá. A když je většinový názor o dobrém složení kladný, tak je snaha střídat a ujet hlavnímu balíku. Pojem „kopec“ zde znamená terénní vlnu s převýšením max. 50m a délkou přibližně 800m. Ve třetím kole jsem za to vzal už před kopcem a vydrápal jsem to na dost těžký a „rychlý“ převod. Nahoře jsem byl s Kuřetem, Vítkem Novákem, Michalem Koubíkem, Melšákem a dospurtoval nás ještě démon Petr Novák. Vypadalo to už dost zajímavě a začali jsme točit. Jenže jsme se na sebe pořád, jak volové otáčeli a čekali snad na požehnání. Takže ještě ne moc unavený balík nás po pár kilometrech měl. Pak se už nic moc nedělo. Dostal mě ufon Kolíkáč před nájezdem do 4kola, kde se začal probíjet ke špici – dobře jede tanečník! A kolo mi dává najevo, že do konce závodní sezóny zbývá pár kilometrů rozpletenou omotávkou pod pravou pákou. Asi bych si měl mazat ruce Indulonou nebo za to moc беру, jak někdo v cíli vtipně poznamenal. Snažil se

být aktivní, tedy za blbce. Na špici jsem se ukazoval hlavně s Prochym, Melšákem, Vítkem a Jirkou Rozvodou. Někdo se vezl, jiný tahali, to je jako den a noc. Ostatně je to letošní poslední závod, tak mi to je celkem jedno. Spíše jsem si dnešek užíval a na žádného Mirka Živného a podobné typy jsem neřval. Často jsme odjížděli. Vesměs to ale všechno bylo propagační. Balík pak zrychlil a pohltil nás. Na technický dojezd jsem se docela těšil. Na zvedající rovince do Hřebče se na špici usadil už „zazimovaný“ Vítek Mužík. Ukázal zástěrky a táhl balík do cíle. Začala tlačenice kvůli co nejlepšímu nájezdu do kostek. Splašil se Vítek a tak balík pěkně před ostrou levou zatáčkou nátahl. Byl jsem ve výhodné pozici za Melšou, před kterým jel pan Kudrna. Chtěl jsem mu na zimní spánek udělat obrázek o zádech Maliny. Enduraining ale nejsou STS Chvojkovice-Brod, takže Melšák bohužel přede mnou vytrhává nohu z pedálů. Dobrý taktický faul! Odděluje Jelínka, Kudrnu a Kuře od zbytku. Škoda, na ten cíl jsem si věřil. Měl jsem tam už „naloženo“ a pak z nízké rychlosti řadit, to už nešlo...Dojždím za Petrem N. a Rozvodákem. Pak už v pohodě sníst guláš a čekat na vyhlášení. S Kuřetem jsme dva na bedně. Jen ten maskot Endurainingu mi tam na tom prvním místě nesedí! Ne, ne je to pohodová atmosféra. Podávám mu ruku, je to kamarád. Prostě byl na pásce přede mnou, tak musím smeknout.

Technik – 2 kola ve vybrané společnosti

Po týdnu od Halounských okruhů se účastním svého druhého hromad'áku, který mi přinese nebývalý zážitek ve formě 23 kilometrové účasti v čelním balíku. Startuje se do nepříjemného kopce přes kostky. Přestože jsem asi v 1/3 startovního pole nedaří se mi zachytit tempo špice a za Hřebčí mám na čelo ztrátu asi 30 metrů. Od čelní skupinky se pěkně vlní tasemnice cyklistů až ke mně. Teď hlavně tu tasemnici tahat tak aby se nepřetrhla. Asi po kilometru šílené jízdy, kdy si šahám dost hluboko do svých rezerv je čelo na dosah. Jede nás vpředu asi 20 až 30. V každém sebemenším stoupání jedu šrot a na konci mám co dělat, abych uvisel. Nájezd do druhého kola ve stoupání na hřebečském tankodromu zvládám ve stoje na velkou a nahoře znovu tak, tak lepím posledního. V prudké levotočivé zatáčce v Makotřasech pak dochází k první kritické situaci. Jeden ze závodníků přeceňuje adhezi svých plášťů s vlhkou vozovkou a bleskurychle jde k zemi. Snad je to bez zranění. Naštěstí mám rezervu asi 5 metrů a daří se mi vyhnout, musím to ale brát vnějším obloukem a za zatáčkou ještě s několika ostatními lepíme díru. Čelo samozřejmě moc ohledů nebere, ba naopak. Mám dost. Oznamuji mile povzbuzujícímu Kolíkáčovi, že příští kopec je moje konečná. Kolíkáč radí shodit v Hřebeči na kostkách na malou, abych mohl nahoře s balíkem zrychlit. Moc nadějně to ale nevidím. Ve sjezdu do Hřebče jdu na čelo s tím, že to zkusím urvat, ale na kostkách to přese mě sviští zleva zprava. Nahoře mám 10 metrů a to je vzhledem k mým silovým rezervám proklatě mnoho. Za mnou široko daleko nikdo a já, jako na Halounech když mi to za Housinou ujelo, jedu na výlet, ale zbraně ještě neskládám. Slupnu gel, zapiji nějakým tím ...xtrinem, nebo jak se to zove. Za mnou téměř celé třetí kolo jen prázdnota. Před Hřebečí jsem dojet asi 10 až 12 člennou skupinkou s více než čtyřmi šlapkami (Kubajz, Léňa, Gejza, Gavoš, ...). Necítím se moc dobře a mám obavy, abych to v Hřebeči uvisel. Snažím se si odfrknout, za což jsem hned kárán Gavošem, který to tu zjevně šéfuje. Ale jo, nechal jsem tam malinkou díрку. Nájezd do 3. kola a já, světe div se, nemusím lepit chvost. Nahoře jsem mezi prvními a cítím nebývalou sílu. Během 4. a 5. kola tedy jedu bez větších problémů ve druhé skupině a podílím se i na tempu. Jsem samozřejmě peskovan naším velitelem za svůj začátečnický styl jízdy, ale uklidňuje mě, že stejný problém mají i ostatní. Pár kiláků před cílem nás dojíždí druhý balík a tempo roste. S blížícím se cílem cítím mezi závodníky nervozitu. Dokonce dochází i několika konfliktům. Tu nadává borec z druhého balíku ať se tu kur... nes... a táhnu dozadu, tu někdo zavírá Kubajze, div ho neshodí do škarpy, za což slízne pořádně seřev. Najednou je tu cílové stoupání a já se nijak dramaticky nepropadám. Jako amatér se opět projevuji až v cíli, kde na otázku pořadatele, za kým jsem dojel, reaguji jen

tupým pohledem. Moje konečné umístění tak zřejmě asi skutečnosti neodpovídá, s odstupem času si ale vybavuji, že jsem před sebou těsně před cílem viděl firemní dres vlnícího se Léni. Závěrem tedy znovu děkuji všem, co si poděkování zaslouží, a již se velmi těším se na příští sezónu.